

universitātes avīze

14 numurs
Trešdiena, 5. maijs

LU Botāniskajā dārzā
uzziedējušas
magnolijas –
3. lpp.

LU jurisprudences
studentiem atklātas
jaunas telpas –
3. lpp.

Universitātē
sākušās ikgadējās
Fizmatdienas –
3. lpp.

Radio NABA
raidījumā Dabaskats
sveiciens
no Jamaikas –
10.-11. lpp.

Bērns man ir kā stimuls

GITA LIEPIŅA,
"Universitātes Avīze"

"Šogad es ļoti ceru pabeigt Universitāti", stāsta divdesmit divus gadus vecā jelgavniece, Vēstures un filozofijas fakultātes Filozofijas bakalaura 4. kurga studente SANTA KLEINBERGA, taču, izdzirdot savu gadu un divus mēnešus vēcā dēla GUSTAVA-MĀTĪSA smieklus, viņa sevis teikto pārlabo, "nevis es ceru, bet man ir jābeidz!" "Esmu naktis trūkusies augšā no murgiem un meklējusi mācību grāmatas tādos priekšmetos, kas patiesībā Universitātē man nekad nav mācīti," stāsta Sanita un piebilst, "es nevēlos iestrēgt pie "ne-pabeigtas augstākās", jo man ir bērns, kurš šobrīd ļoti strauji aug un kuram līdzi tādēļ ir "jāaug" arī man pašai!"

"Man ir milzīga atbildības sajūta," skaidro filozofijas studente, kura šobrīd nu jau var lepni pazīnot: "Ar visu bērnu audzināšanu man nav neviens akadēmiskā parāda!" Sanita atzīst, ka Gustavs tajā visā drīzāk ir palīdzējis, nekā traucējis, jo tieši viņš meitelei esot iemācījis apziņu, ka visu laiku ar kādu ir jārēķinās. "Gustavs ar šo "kādu", protams, bija domājis sevi," joko jaunā māmiņa un turpina, "taču mani tas ir ieaudzinājis atbildī-

bas sajūtu arī pret sevis izvēlēto mērķi iegūt augstāko izglītību, un pat līdz tādai pakāpei, ka naktī esmu mežonīgi mурgojusi, kā tev šķiet, par ko?" Es mēģinu minēt, ka varbūt par bērnu, taču Sanitas atbildē mani viegli pārsteidz: "Mani visbriesmīgākie pēdēja laika murgi, no kuriem nakts vidū esmu trūkusies augšā aukstītu sviedriem pārkļātu muguru, ir par to, kā es nevaru un atkal nevaru nokārtot Universitātes gala eksāmenus," stāsta jauņi māmiņa.

"Līdz bērna piedzimšanai man ilgu laiku pietrūka sajūtas, ka tu kādam esi patiešām vajadzīgs," atklāj Sanita un paskaidro, "tādēļ arī es tik ļoti daudz tusējos, jā, un arī dzēru." Nu visparadoksālakais Universitātes studentei šķietot fakti, ka daudzi puiši, tērējot mēnesī izklaidēm, alkoholiem un cigaretem simts vai pat divsims latu, spējot ciniski pazīnot: "Oi, sorry, bet pašlaik es šo bērnu nevaru

"Meitenes, uzdrošinieties,
un es galvoju – jūs to nenožēlosiet!"

atļauties – man nav patstāvigu ienākumu..." Sanitas prāt tas esot zemiski, jo, piemēram, viņai pašai tieši bērns esot bijis kā stimuls. "Es sāku veidot

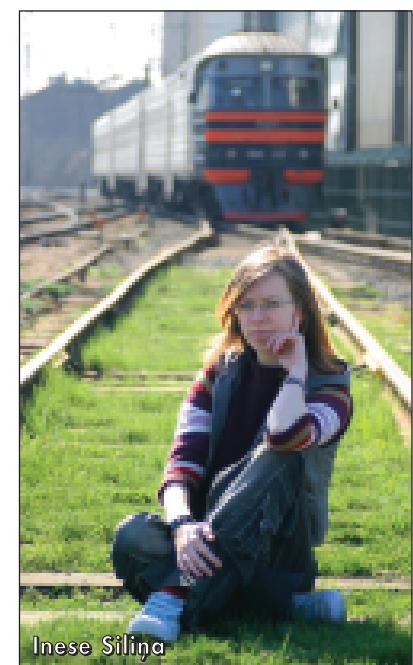
Astotā lapa ►

Brīvā laika tikpat kā nav

Konkursa "Studentu Students" uzvarētāji uz dzelzceļa sliedēm un māju jumtiem

BARBA MEDNE,
"Universitātes Avīze"

Fragments no konkursam "Studentu Students" rakstītās esejas: "Es. Neesmu pārliecināta, vai es maz esmu. Varbūt tās rokas, kas tagad klabinās pa taustiniem, nemaz nav manas. Varbūt man piemīt slēptā šizofrēnija un es nemaz neesmu es. Man grūti rakstīt par sevi, jo nomoka domas, vai maz esmu tā, par ko sevi uzskatu. Par INESI SILINU. Tikko ieñāca prātā doma, ka kādā dienu es varētu kļūt slavena un ieteikmīga. Nu, tāda kā Repše, piemēram. Un tad šo manu eseju savās izbadējušajās rokās iegūtu masu mediju pārstāvji. Viņi ņirgātos un pataisītu mani par neciņigu atrasties posteni, kurā es būtu. Un neviens no viņiem neticētu, ka es vienkārši esmu savādāka. Ka balts man nav balts. Un ka nevēlos būt normāla. Mjāā. Pārāk bistami ir pretendēt uz šo konkursu. Labāk neko nerakstīšu. Es nobijos pati no sevis. Un savas iespējāmās nākotnes. Piedodiet."

Inese Silīņa

Devītā lapa ►

Sleja

ANDA LASE,
numura redakteure

Cejš, manuprāt, ir vislabākā iespēja pārvarēt jebkuras robežas, atvērt durvis un ieļast sevi visu, ko vēlies. Es zinu tādu celojumu, kur vari doties sev vien zināmos tālumos, neņemot līdzi pasi un maksājot tikai ar atļaušanos. Tas ir celojums domās.

Laiku pa laikam noplivo fiņš karogs, bet tas liecina vien par to, ka kaut kur jau saskatāma nākama starta līnija. Dodies trāsē un būsi gājis (vai skrējis, vai braucis), un daudz ko uzzinājis. Tik vienkārši. Un, ja gadās atceļot pašam pie sevis – ko mēs ieraugām? Varbūt drošāk un bezpersoniskāk ir doties pie otra? Vai arī visdrošāk ir rezervēt bieļu uz citu kontinentu?

Ir arī lielie kopīgie celojumi (latviešiem tik raksturīgi), viens no tiem jau sācies – došanās Eiropas Savienībā.

Cejš no darba uz mājām. No viena sapņa uz otru. Pa upi uz jūru. Nō dienas uz nakti. No vārdiem uz darbiem. No trokšņa uz klusumu. No realitātes uz Aizspoguliju.

Tik daudz iespēju visdažādākajiem ceļiem. Tas iepriecina. Jo kustība ir dzīvība. Un, pat stāvot uz vietas, redzi – vējš savieno cilvēkus pretējos krastos...

Universitātes avīze

Latvijas Universitātes izdevums
Iznāk kopš 25.09.1922.

Adrese: Raiņa bulv. 19 -127,
Rīga, LV - 1586
Tālrunis: 7034328
Fakss: 7034438
E-pasts: luua@lu.lv

NUMURA REDAKTORE:
Anda Lase,
e-pasts: Anda.Lase@lu.lv

ZINĀ REDAKTORE:
Inese Apse,
e-pasts: Inese.Apse@lu.lv

ZURNĀLISTE:
Gita Liepiņa,
e-pasts: Gita.Liepina@lu.lv

MAKETĒTĀJA:
Ilze Stikāne,
e-pasts: ilze.stikane@nims.lv

FOTOGRAFS:
Toms Grīnbergs,
Tālrunis: 7034383,
e-pasts: Toms.Grinbergs@lu.lv

Reģistrācijas apliecība nr. 535.
© Pārpublicēšanas un cītēšanas
gadījumā atsauce uz "UA" obligāta.

www.lu.lv/ua

Latvijas valsts Eiropas kartē

JĀNIS RIMŠĀNS,
LU Vēstures un filozofijas
fakultātes student

No 12. līdz 20. aprīlim Vācijas pilsētā Karlsrūē norisinājās studentu apmaiņas projekts, kas tapa Eiropas Studentu foruma ietvaros, sadarbojoties Karlsrūes, Rīgas un Varšavas lokāliem. Nedēļas laikā 14 studenti no Latvijas Universitātes, Latvijas Kultūras akadēmijas un Latvijas Lauksaimniecības universitātes piedalījās dažādos pasākumos, kas deva iespēju iepazīt Vācijas kultūru un valodu, un veikt savstarpēju jauniešu integrāciju.

11. aprīlī sākās 28 stundu ilgais brauciens no Rīgas uz Karlsrūē. Pilsētā latviešu studentus sagaidīja pulciņš vācu jauniešu ar smaidiem un ES karogu rokās. Pēc savstarpējas iepazīšanās visi devās uz mītnes vietām, kas tika interesanti sadalītas. Katrs vācietis savā mājā uzņēma latvieti un poli. Tādējādi radās lielāka iespēja iepazīt gan vācu jauniešu sadives apstākļus, gan uzzināt vairāk par poļu kolēģiem.

Nedēļas laikā notika dažādi pasākumi. Nākamajā dienā

"Aptaujājam Karlsrūes iedzīvotājus, ko viņi zina par Latviju."

pēc atbraukšanas latviešiem un poļiem pašrocīgi vajadzēja iepazīt Karlsrūē. Tika sastādītas komandas 5 cilvēku sastāvā, kuras saņēma veicamo uzdevumu sarakstu un karti. Pašiem vajadzēja atrast pilsētas Kongresu namu, operu, zoodārzu, dažādus kultūras piemineklus, kā arī uzzināt dažādus faktus par Karlsrūē no vietējiem iedzīvotājiem. Beigās uz uzdevumu lapas bija jāiegūst zīmogs no VFR Satversmes tiesas. Tā mēs nejutāmies kā tūristi, bet saskārāmies ar pilsētas reālo vidi.

Aiznākamajā rītā latviešu un poļu komandām, kuras sadalītas pa 3 cilvēku grupās, konkrētā Karlsrūes vieta vajadzēja aptaujāt vietējos iedzīvotājus, kā viņi vērtē ES palaipnīšanos, un ko zina par

Latviju (vai Poliju). Lielākā dala aptaujāto atbalsta jaunu dalībvalstu pievienošanos Eiropas tautu saimei, taču par Latviju informācijas praktiski nav. Ja vajadzēja parādīt mūsu valsti Eiropas kartē, tika norādīta Skandināvija, citi vispār nespēja orientēties. Bija individu, kuri atpazina Baltijas valstis, bet neatskīra tās atsevišķi, jauca Latviju ar Lietuvu.

Dienas vidū apmeklējām Karlsrūes rāti, kur iepazīnāmies ar pilsētas vadību un noskatījāmies videofilmu par pilsētu. Šī notikuma nozīmi apliecinā vietējās preses korrespondentu un TV žurnālistu klātbūtne. Nākamajā dienā avīze vareja lasīt publikāciju par latviešu un poļu jauniešiem un redzēt nelielu reportāžu televīzijā.

Nedēļas nogalē prezentējām arī nacionālo ēdienu. Latvieši pagatavoja vārītus kartupeļus ar maltās gaļas un sēnu mērci. Pēc vakariņām, skanot R. Paula mūzikai, vācieši un poļi atzina, ka bija loti garšīgi. Tika organizētas arī dažādas izklaides. Origānālākā bija vakara pasākums speciāli irētā tramvajā. Trīs tautu studenti līdz vēlai naktij atpūtās, runāja un dejoja, traucoties pa visu pilsētu.

20. aprīli poļu jaunieši atstāja Vāciju, bet latvieši uz Rīgu izbrauca nākamaja dienā. Nedēļas laikā tika nodibināti labi kontakti ar ārvalstu studentiem.

Pilngadīgais pavasara ģeorallijs

ANETE POŠIVA,
LU Ģeogrāfijas un zemes
zinātņu fakultātes studente

Kā katru pavasari nu jau 18 gadus (tātad pasākums ir kļuvis pilngadīgs!) gan pašreiz studējošie ģeogrāfi, gan absolventi un veterāni, gan ģeodraugi – visi kopā sauktī par ģeotautu – dodas iekarot kādu no Latvijas upēm. Pasākums saucas ģeorallijs, un tā būtība līdz pašiem dzīļumiem ir izprotama tikai tiem, kas ar sirdi un dvēseli tajā piedalās.

Šoreiz liktenis bija izredzējis novadu vienpus Aiviekstes, kur Daugavas virzienā zilus vilnis veļ (tas tā – romantikai, patiesībā ir tikai laba straumīte) Dubna. Laivām, airīm, teltīm un somām brūpoto desantu divstāvīgs autobuss izsēdīnāja pie Daugavpils-Preiļu ceļa tilta, kur uzliesmoja uguns-kuri (neaizdedzinot kūlu, ko toties samērā cītīgi piekopī Latgales puses ļaudis), un sākās pirmā vakara līksmība. Tā kā klāt nebija ikgadējais atklāšanas runas teicējs, veterāns Ingus Liepiņš, tika nodzēdāta ģeogrāfu himna un pārējā atklāšanas daļa iesaldēta līdz nākamajam vakaram.

Piektdienas rīts atnesa jaunus dalībniekus un atsedza skatam Dubnu, kuru, aizstei-

"Trīs dienas baudījām Latgales ūdeņus, vējus un sauli."

dzoties notikumiem priekšā, var dēvēt par pēdējo gadu labāko ģeorallijs upi. Pieraduši pie nepārtrauktas, nenorimtas koku aizgāzumā apnešanas brauciena gaita, vai arī cienīgi lēna straumes plūduma, organizatori pieveicamo maršrutu bija rēķinājuši ļoti pesimistiski, un

vakarā nācās uzsklausīt sen ne pieredzētas sūdzības, ka airēšanas bijis par maz. Toties saules bija gana, par ko nepārprotami liecināja apsārtus deguni. Ūdens upē nebija trūcis arī dažu individu izmērcēšanai līdz pēdējai vilei, savukārt upes atteikām priekšā aizvilktie murdi (lidaku nārstā laikā!) deva iespēju vienīgajam oficiālajam vides aizsardzības inspektoram rallistu vidū konfiscēt un svinigi iznīcināt kādu nelegālu zvejasriku. Tā īpašnieks (raksturojams ar skūtu pakausi un kermēņa gabarītiem 2x2m) gan draudēja līdzīgu likteni sagādāt visai nometnei (kas, izvietojusies ap cīņainu slāpūksni, bija nerēdzēti liela), taču tas netrauceja pat zem klijas debess gulošo ģeoralistu miegu.

Saulainais rīts (jāatzīst, laikapstākļi ģeorallistus neiedo-

jo kūla bija biedējoši bieza. Tālab spēki tika pārsviesti uz tuvējo sienu plāvu, un kūlas dedzināšanas piekritējiem derētu apskatīties, cik skaisīta ir iepriekšējā gadā plāuta plāva, kura sazaļo starp rugājiem, ne pelniem. Vār palepoties, ka tikpat glīta plāva izskatījās arī pēc nometnes no vākšanas, lai gan uz tās nakšņojuši teju 100 cilvēki – viena no ģeorallistu goda lietām ir atstāt aiz sevis sakoptu upes krastu.

Lai spētu operatīvi sagatavoties tālajam celjam uz galvapsilsētu, laivots pēdējā dienā netika, taču neizpalika labāko aira metēju un ātrumārētāju apbalvošana, kā arī balsošana par tradicionālajām nominācijām – Mis, Misteru, Cunduru, Veterānu un citām. Košdzeltenajos rallijā kreklīs iegērbusies, laimīgie uzvarētāji un visi pārējie steidza kravāties autobusā, kuram uz šaurā ceļa tā vien pietika vietas.

Latgales ūdeņus, vējus un sauli baudījušie ģeorallisti pēc dažām stundām tika izsēdināti Rīgas sirdi, lai satiktos atkal – rudēni. Atliek vien cerēt, ka upe un saule arī nākamā rallijā būs tikpat vēlīgas kā šopavasar.

Notiek tradicionālās Fizmatdienas

INESE APSE,
LU Preses centrs

Latvijas Universitātes Fizikas un Matemātikas fakultātē nedēļas nogalē ar laivu braucienu pa Ogres upi sākās ikgadējās Fizmatdienas, kas ir vēsturiski aizsakta, ar tradīcijām bagāta, nedēļu gara vairāku atsevišķu pasākumu virkne.

Fizmatdienas tradicionāli noslēdzas ar gājienu

Laivu brauciens, talka, sporta diena, zinātnes diena – katrs no tiem ir neatņemama Fizmatdienu sastāvdala. Kā ipaša nominācija noteikti jāpiemin “kārtējā gada fiziks”, kuru iegūst kāds no fakultātes studentiem.

Šogad Fizmatdienas no 1.-7. maijam notiek jau 33. gadu. 4.maijā – Zinātnes dienā notika gan zinātniskā konference, kuras laikā stu-

denti aizstāvēja savus izstrādātos zinātniskos darbus. Vakar bija arī Karjeras diena, kurā topošos speciālistus iepazīstināja radniecīgo nozaru firmas un organizācijas. 5.maijā – Sporta diena, kurā paredzetas sacensības dažādās disciplīnās – virves vilkšanā, volejbolā, ielu basketbolā, futbolā, precīzitātēs

Juristi gūst panākumus tiesu izspēlēs

Latvijas Universitātes Juridiskās fakultātes komanda veiksmīgi piedalījusies starptautiskajās tiesu izspēles sacensībās “The Telders International Moot Court Competition”, kas aprīja vidi norisinājās Hāgā. Komanda – Gustavs Gaillis, Liiga Mence, Ieva Milūna un Zane Ratniece – izcīnīja 4.vietu kā atbildētāja, kas pārsniedz visus iepriekšējo gadu Latvijas komandu sasniegumus šajās sacensībās. Savukārt kopvērtējumā komanda ir ieguvusi 13.vietu. Šajās sacensībās dalībnieki risināja kāzusu starptautiskajās publiskajās jūras tiesībās.

Nedēļas nogalē, 1. un 2.maijā, Juridiskā fakultāte

uzņēma ap 120 studentu no dažādām Austrumeiropas valstīm, kas piedalījās Centrālās un Austrumeiropas tiesu izspēles sacensībās “The Central And East European Moot Court Competition”. Juridiskās fakultātes komandā startēja 3.kursa studenti Lāsma Liede, Arvis Ērmiņš, Igors Berkovičs un Anna Mihailova. Sacensību kāzuss ietver vairākus aktuālus jautājumus Eiropas Savienības tiesībās.

Universitātes kolektīvi piedalās 1.maija svītībās

Lai godinātu Latvijas iestāšanos Eiropas Savienībā, 1.maijā Rīgā notiks vairāki svītīgi pasākumi, kuros iešķīstījušies arī Latvijas Universitātes kolektīvi.

1.maijā Rātslaukumā notiks Maija grāfa svētku gadtirgus, kur apmeklētājiem jau no plkst.10 tiks rīkoti dažādi pasākumi – svētku tirzīš, bērnu un pieaugušo deju kolektīvu uzstāšanās, dažādu grupu koncerti. Plkst.11 paredzēta Latvijas Universitātes Filoloģijas fakultātēs uzveduma “Kristofers Robins, Vinnijs Pūks un citi. Ekspotīcija un Ziemelēpolu” izrāde latīņu valodā.

1.maijā Doma laukumā

plānoti divi koru koncerti. Ap plkst.12:30 uzstāsies Rīgas pilsētas jauniešu jaunk-

tais kopkoris ar apmēram 500 dziedātājiem no 15 koriem. Savukārt plkst. 21. Doma laukumā notiks studentu festivāla “Gaudeamus” dalībnieku koncerts. Šajā koncertā piedalīsies aptuveni 300 koristi no sešiem koriem. Studentu festivāla “Gaudeamus” dalībnieki pārsvārā ir augstskolu kori, arī Latvijas Universitātes koris “Juventus”. Festivāla “Gaudeamus” dalībnieku koncertā būs dzirdami gan latviešu, gan arī lietuviešu un igauņu komponistu darbi.

Latvijas iestāšanos ES šā gada maijā pavadīs Eiropas nedēļas pasākumi, kas risināsies gan Rīgā, gan reģionos no 30.aprīļa līdz 9.maijam.

Magnolijas Botāniskajā dārzā

Latvijas Universitātes Botāniskajā dārzā ir uzziedējušas magnolijas. Ikvienš interesents ir aicināts apskatīt krāšnos ziedus un sajust to

smaržu. Pasaulē ir ap 80 magnoliju sugu, kuras sastopamas Himalajos, Japānā, Ķīnā, Ziemeļamerika un Centrālamerikā. Botāniskā dārza ekspozīcijā aug četru sugu magnolijas. Tās atšķiras pēc izcelsmes un ziedēšanas laika. No 1.maija Botāniskais dārzs atvērts katru dienu, arī nedēļas nogalēs, no 9.00 – 19.00.

Universitātes avīze saņem speciālbalvu

Laikraksta “Diena” rīkotajā skolu un augstskolu avīžu konkursā “5K” Universitātes avīze ieguvusi speciālbalvu no “5K” atlīdziņā “Pareksa bankas”.

Konkursā piedalījās 189 skolu un 11 augstskolu izdevumi no visas Latvijas, žūrijas vērtēšanai tika ie sniegti 1267 materiāli septiņās nominācijās.

Uz gaišāku nākotni un lielākām telpām!

LELDE TIPĀNE,
LU Juridiskās
fakultātēs studente

Tieši pret šādu sudrabienu uzrakstu uz plakāta, kur attēlota lidmašīna, atdūrās mans skats, ikkatru dienu, kad nācu uz Juridiskās fakultātes Studentu pašpārvaldes (JFSP) telpām. Jau sen tika runāts par jaunām telpām, vienīgais jautājums bija: “kad?”. Tas ir līdzīgi kā ar Apsolito zemi – visi zina, ka agri vai vēlu pie tās tiks, taču kur un kad tas notiks – tas paliek nezināms.

Beidzot lielā cīņa ir galā – esam izcīnījuši jaunu, mūsdienu prasībām atbilstošu telpu Juridiskās fakultātes Studentu pašpārvaldei! 2004.gada 22.aprīlis bija zīmīga diena JFSP vēsturē – beidzot varējām atklāt sen gaidito un tik ilgi cīnīto telpu. Lielis paldies par to ir jāsaka mūsu dekanam K.Balodim, kuram nācās jau tā nelielajās Universitātes platībās rast vietu apsolitajai telpai un remontdarbiem.

Jaunā telpa ir aptuveni divas reizes lielāka par iepriekšējo, tā ir svaigi izremontēta un mēbelēta eiropeiski dzeltenā un zilā krāsā.

Pēc daudzu gadu “spiešanās” mazajā būcenītī, kur labākajā gadījumā varēja satilpt četri cilvēki un tad jau tas bija kā konservu bundžā, tagad būs tiri vai nepierasti, ka telpā varēs ienākt un normāli uzturēties vairāk kā četri cilvēki. Prieks, ka fakultātē rūpējas, lai mēs nezaudētu savu fizisko formu, jo arī jaunā telpa atrodas ceturtajā stāvā. Svinīgo atklāšanas cere-

LU JF Studentu pašpārvaldes jaunatklāto telpu ievēlēšana

moniju, kurā netrūka arī sarakanās lentas griešana, ar savu klātbūtni pagodināja arī mūsu dekāns K.Balodis, prodekāns J.Lazdiņš un valsts tiesību katedras vadītājs R.Balodis.

Smagākā cīņa ir beigusies,

taču tagad sāksies piņķerīgākais process – pārvākšanās un veco mantu šķirošana. Sa gadišanās pēc, jaunā telpa tika atklāta aprīli – spodrības mēnesi, kas jau gandrīz automātiski nozīmē talkas rīkošanu, lai pienācīgi atbrīvotos no vecajām mantām un ar svaigu skatu uz dzīvi pārvāktos uz jauno JFSP mājvietu.

No daudzām mantām mēs laikam tomēr nešķirsimies – tās nes sev līdzi pārāk daudz atmiņu, piemēram, plakāts ar lidmašīnu.

Šovasar došos izlūkos uz Japānu...

GITA LIEPIŅA,
"Universitātes
Avīze"

Moderno valodu fakultātes Japānas studiju programmas 3. kura studente IRĪNA SAVIČA ir Latvijas Universitātes un Japānas vēstniecības kopīgi rikotā japānu valodas runas konkursa uzvarētāja, kura jau šajā pat vasarā, pārvarot savas baiļes no lidošanas ar lidmašīnu, kāps iekšā tādās vairākās, lai ar pārsēšanos pēc vairāk nekā desmit stundu ilga lidojuma pirmo reizi mūžā piezemētos Tokijā. "Tagad kārtīgi jāpārdomā, ko nemēt sev līdzi un ko atstāt tepat Latvijā," stāsta Irīna un paskaidro, "gaisa temperatūra vasarās Japānā mēdzot uzķapt līdz pat četrdesmit grādiem pēc Celsija..."

Saņēmu galveno balvu, kaut gan, manuprāt, uzvara bija pelnījuši daudzi...

Šajā japānu valodas runas konkursā es stāstīju par diviem sieviešu tiņiem, kuri ir saņemēji japonu komiksos, kas tiek sauktī par *mangām*. Ir viens *manga* žanrs – *shoujo manga*, kas, burtiski tulkojot, ir komiksi mazām meitenēm. Tājās galvenā varone ir sievišķīga meitene, kura var darboties gan diezgan banāla, gan arī jau noipretina sižeta komiksos. Otrs žanrs, par ko es stāstīju, bija *shounen manga* – jeb komiks, kuru auditorija ir vīriešu dzimuma lasītāji. Atiecīgi šo komiksu sižetos parādās tāds vīrišķīgs sievietes tēls. Abiem iepriekš minētajiem *mangu* veidiem es vilku paralēles ar Japānas reālajā sabiedrībā novērotajiem sieviešu tiņiem: ar mājsaimnieces tipa sievietēm un tādām,

kas vēlas veidot karjeru. Šāds sieviešu tipu iedalījums, manuprāt, ir kopīgs gan Japānai, gan Latvijai, gan arī Amerikai. Izgāju ūrijas priekšā un pastāstīju šo visu japānu valodā. Bija uztraukums, jo kādā no iepriekšējiem konkursiem aizmiršu savu runu un baidījos, ka kaut kas tāds varētu atkātoties. Par galvenās balvas saņemšanu biju pārsteigta, manuprāt, uzvaru bija pelnījuši daudzi... Šis bija pēc kārtas jau trešais tāda veida konkursss Latvijā. Galvenā tā iniciatore ir mūsu japānu valodas skolotāja Jošino Jamamoto, kas ar savu ierašanos Latvijā pirms trīs gadiem arī bija šī konkursa aizsācēja. Protams, liels atbalsts nāca arī no pašas Japānas vēstniecības, kuras tel-pās šīs konkursss katru gadu risinās. Teorētiski tajā var piedalīties ikviens students, kurš spēj izveidot stāstījumu japānu valodā un uzstāties ar to ūrijas komisijas priekšā. Sogad tajā piedalījās Moderno valodu fakultātes studenti, kas šobrīd mācās Orientālistikas nodalas japanalogos. Iespējams nākamgad šādā konkursā varētu piedalīties arī skolēni no Rīgas Kultūru vidusskolas, kas mācās japānu valodu. Rīgas Kultūru vidusskola kopā ar Latvijas Universitāti un Baltijas krievu institūtu, ir izglītības iestādes Latvijā, kas saviem audzēkniem piedāvā iespēju apgūt japānu valodu.

Trīs no manām kursa biedrenēm uz doto brīdi dzīvo un mācās Japānā!

Personīgi es pati piedalījos konkursa vidus limenī, kas man nozīmēja piecu minūšu ilgu uzstāšanos par jau iepriekš

manas fakultātes mājas lapā izziņotu tēmu "Japānas populārā kultūra". Bija arī jārēķinās ar jautājumiem no ūrijas komisijas un skatītājiem, uz kuriem nācās atbildēt ikvienam šajā limenī startējošam studentam. Iesācēju limenī bija brīva tēmas izvēle ar uzstāšanās laiku trīs minūšu ietvaros. Šī gada konkursā piedalījās arī četras pirmā kursa meitenes, kuras japānu valodu mācās tikai nepilnu gadu. Viens no maniem kursa biedriem starēja konkursa augstākajā limenī. Japānu valodu viņš bija sācis mācīties jau skolā. No

nās caur meiliem. Lai gan viena meitene ir izvēlējusies dzīvot kopmiņē, bet otra – kādā japānu ģimenē, viņām abām, kā liecina zīnas meilos, Japānā līoti, līoti patīkot.

Japānu delegācija pasniedza mums paraugdemonstrējumus ikebanā.

Patisībā, gandrīz katrā japanologos studējošā mērķis ir mācību laikā aizbraukt pasūtē arī uz Japānu. Visiem japanologijas studentiem jau mācoties šeit Latvijā tiek dotā iespēja sevi pieradināt pie ipāšas japānu mentalitātes, caur neskaitāmām tikšanās reizēm un patiesīm interesantām sarunām ar viņiem, "dzīviem japāniem". Orientālistikas nodaļas pasniedzēji dara visu iespējamo un neiespējamo, lai mēs, viņu studenti, "nevārītos paši savā sulā", bet gan veidotu kontaktus un apmainītos ar informāciju. Piemēram, pirms diviem gadiem pie mums bija atbraukusi japānu delegācija, kura pasniedza paraugdemonstrējumus ikebanā, kas Japānā ir vesela ziedu kompozīciju veidošanas māksla. Mums bija iespēja parādīt viņiem kaut ko arī no sevis – aizvedam ekskursiju pa Vecrīgu, parādījām fakultāti, daži uzaicināja viesus pie sevis uz mājām. Visas manas kursa biedrenes priecē tas, ka ir izveidojušās līoti draudzīgas attiecības ar pasniedzējiem. Piemēram, mūsu japānu valodas pasniedzēju Jošino Jamamoto uztveram ne tikai kā skolotāju, bet arī kā draugu. Viss kurss esam ciemojušies pie viņas mājās, kopīgi staigājuši pa Rīgas centru un, jā, arī kopīgi

gājuši iepirkties. Bet tas ne-nozīmē, ka vari dabūt kādas "atlaides" kontroldarbos vai pie semestra atzimes izlikšanas. Jāmācās ir līoti daudz. Ar slinkošanu tālu netiksi.

Savai japānu valodas pasniedzējai mācījām spēlēt "mēmo šovu".

Ārzemju pasniedzēju un nedaudzo studentu dēļ fakultāte izveidojusies diezgan ģimeniska atmosfēra. Uzskatu, ka mums visiem ir līoti jaukas attiecības, kurās kā no pasniedzēju, tā arī no pašu studentu puses ir jūtama vēlme vienam otru iepazīt tuvāk. Varam brīvi paplāpāt par brīvdienās piedzīvoto un pagājšnakt nosapanoto, jebkār brīdi var atrākt un palūgt padomu, ja ir kādas problēmas mācībās. Liekas, kaut kas tāds netiek novērots daudzās augstskolās. Mums sanāk arī kopīgi izklaidēties. Piemēram, kādā no ciemošanās reizēm, vienai savai japānu valodas pasniedzējai mācījām spēlēt "mēmo šovu". Lai arī izskatījās, ka kaut ko tādu savā dzīvē viņa darija pirmo reizi, pasniedzēja bija sajūsmā. Tas, ka visas japānu sievietes ir geišas un visi vīrieši – samuraji, ir nepareizi izveidojies stereotips. Tikpat labi arī par latviešiem var padomāt, ka ikdiņā tiek valkātas villaines un pastalas. Cilvēki Japānā savā ikdiņā valkā eiropešu drēbes un kimono tērpus japānus tur ir iespējams satikt ipašos pasaikumos, piemēram, nacionālajos svētkos. Šobrīd vēl isti neesmu izlēmusi, vai pēc Universitātes absolvēšanas palikšu Latvijā vai nē. Ir iespēja braukt studēt māģistratūrā kādā no Japānas universitātēm. Katrā gadījumā domāju, ka ārzemēs to mēr ir vairāk iespēju darboties saistībā ar manu studiju virzienu.

Irīna Saviča

mana kursa šajā runas konkursā piedalījās visas Japānas studiju bakalaura programmas trešā kurga studentes, kuras tobrīd atradās Latvijā. Lai gan, stājoties japanalogos, pavisam kopā tika uzņemts divdesmit viens students, šobrīd esam palikušas vairs tikai deviņas meitenes, no kuriem trīs šobrīd dzīvo un mācās Japānā! Viena no viņām Japānā ir jau gadu, bet atlikušās divas turp devās šī gada sākumā. Abas šīs meitenes mācās Kansai Gaidai universitatē un ar mums, saviem Latvijā paliikušajiem draugiem, bieži sazi-

Panākumi galda tenisā

GENĀDIJS
KARTUZOVS,
LU lektors, SK
US galda tenisa
izlases treneris.

Latvijas individuālais galda tenisa čempionāts šogad uzskatāms par jaujas ēras sākumu. Arī mēs maināmies uz augšu, tāpat kā citas Eiropas valstis. Nu arī pie mums valsts čempionātā bronzas medaļas tika pasniegtas diviem spēlētājiem. Tiem, kuri zaudējuši pusfinālā, tieši tā notiek arī pasaules un Eiropas čempionātos.

Šogad pirmo reizi tika pasniegts Jūlija Drabkina pieņēmās ceļojošais kauss vīriešu konkurenčē un nelielā naudas prēmija. Viņš savulaik bija Latvijas čempions vīriešu dubultspēlēs, Rīgas pilsētas Galda tenisa federācijas priekšsēdētājs, LGTF treneru padomes priekšsēdētājs, LVFKJ vadīja galda tenisa nodarbinābas raksta autoram. Esam gandarīti, ka pirmo reizi vērtīgo balvu saņēma nu jau piecpadsmitkārtējais Latvijas čempions Sandijs Vasiljevs, mūsu mūžīgais students.

Latvijas čempionāts pulcēja gandrīz visus labākos mū-

su valsts sportistus, arī tos, kuri spēlē ārzemju klubos. Speciāli uz šo čempionātu bija ieradusies arī VSI 2. kurga studente I. Ilķena no Zviedrijas.

Pēc dažu gadiju pārtraukuma šoreiz sacensības notika jaunbūvētajā Rīgas 34. vidusskolas sporta zālē. Skatītāji, kuru bija krietns pulks, mājup devās, apmierināti ar re-

S. Vasiljevs

dzēto. Sievētām izlozē trīs SK "Universitātes sports" sportistes tiks vienā pusfinālā. Sākumā O. Kartuzova pārspēj I. Ilķenu, bet finālā iekļuva L. Krūmiņa. (Tāda bija izloze, jo netika nemēta klubu piederiba).

Finālā pie redzējusi LU sporta metodiķe O. Kartu-

Tagad manī ir saulainas sajūtas

ANDA LASE,
"Universitātes
Avīze"

Universitātē M. Petkēvičas stipendija tiek piešķirta reizi gadā sekmiņiem LU pamatstudijs programmā pilna laika studentiem, tās mērķis ir radīt studijām nepieciešamo nodrošinājumu tiem studentiem, kuriem materiāli klājas grūtāk. Līga Zēberga, Filoloģijas fakultātes pirmā kursa studente, viena no šī gada stipendijas saņēmējām, sakot paldies par stipendiju, ar prieku piekrita nelielai sarunai. Līga dzied folkloras kopā, dejo un interesējas par folkloru, viņai ir saulains un atklāts skats uz Sauli, un šķiet jauki, ka tieši tādiem studentiem piešķirta šī stipendija kā atbalsts plānu īstenošanai.

Fakultātē izlasiju paziņojumu, ka ir tāda iespēja piešteikties M. Petkēvičas stipendijai, aizbraucu mājās, uzrakstīju iesniegumu, saņemu Janīnas Kursītes rekomendāciju... Es un mana ģimene ļoti priecājamies par šo palidzību. Tas nav tikai materiāls, bet arī morāls atbalsts, sajūta, ka nav jāķepurojas vienai, ka ir šis lielais, stiprais plecs, pret ko atbalstīties. Ka ir kāds, kas palīdzēs, vēl kāds, kas par mani domā. Mēs ģimenē esam seši, man ir trīs brāļi un divas māsas, es esmu vecākā, un vēl neesam patstāvīgi.

Kā pavadīji studentu brīvdienas?

Brīvdienas – tas bija vareni. Es tās tiešām izmantoju kā brīvās dienas – atpūtos. Iesākumā bija grūti atslēgties no Universitātes darbiem, bet pēdējās brīvajās

dienās jau izbaudīju pavasari un sauli, apciemoju draugus, redzēju sen neredzētas sejas. Dziedu arī folkloras kopā, dejoju, un Lieldienas jau paguvu nosvinēt martā, kad bija astroloģiskie Saulgrīži. Brīvdabas muzejā tad notika ipašais svinīgais rituāls. Muzejs vispār ir fantastiska vieta, cenšos visos svētkos tur aizbrauktu.

Varbūt cilvēkam, kas nāk no laukiem, nešķiet tik svarīgas tieši materiālas vērtības – kā iekārtot māju, kādā krāsā ir divāna pārvalks, kādā skapis... Es šādiem sīku miem nepievēršu uzmanību, galvenais, lai ir kur palikt, lai ir labi un droši, lai ir savējie apkārt, lai ir mājīga, miļa vide. Priekšmeti apkārt mani neietekmē, vai es tajā vietā varēšu labi atpūsties. Svarīgākas ir sajūtas, dzivot ar sajūtām.

Tagad manī ir saulainas sajūtas. Labākais brīvdienās bija cilvēki, ko satiku, tas, ka biju citā vidē. Tas, kas es padomāju – ko es līdz šim esmu darījusi, kā dzīvojusi. Bija laiks pārdomāt, ko savā dzīvē ieviest jaunu, kādas man ir galvenās vērtības.

Mani pilsētas vide nav nobiedējusi. Kursa biedros jau sāku redzēt, kuri ir līdzīgi domājoši – kuri būs manējie, folkloristi. Sākot jau ar cilvēku runāt, var redzēt, vai viņš to noraida vai pieņem. Redzu, ka mūsu domubiedru pulks nostiprinās. Ir jau gan arī tā, ka kādam folkloru liekas kaut kas vecs, satrunējis, aizmirstams un augšā neceļams.

Mana interese par folkloru aizsākās jau sen, kad es vēl biju maza un negāju pat skolā. Tie bija kadi dziesmu un deju svētki, ko es skatījos pa televizoru laukos. Mani tas sajūsmināja.

Laikam katrā latvietā ir kāda folkloras šūniņa, tikai

varbūt tikai visi to neapjauš. Varbūt mūsdienās daudzi no folkloras tradīcijām baidās, uztver to kā lieku, nevajadzīgu. Latviešiem ir daudzas svinamas dienas; ir Māras diena, kukaiņu diena, diena, kad nedrīkst nest mājā ne sprungulīti, jo tad uz mājām var atnest čūskas. Laukos šādas dienas ievēro – septiņu

beidzu tekstilniekus, esmu darinājusi savu tautas tērpū, ar ko eju uz visiem svētkiem un pasākumiem. Manī jau veidojas pamats, eju arī uz dziedāšanu, dejošanu. Tas, kas man patīk un interesē, tas nāk no visiem virzieniem, ne tikai no studijām. Lietas mani atrod.

Baltu filoloģijas studijās ir

pārzina sava kultūra, tad var meklēt un saskatīt līdzības ar citām. Arī karnevāli Eiropā, tas jau arī nāk no seno svētku tradīcijām. Sākums, sakes jau ir vienas un tās pašas daudzām taustāms.

Kas tev šķiet jaukākais cilvēkos?

Patiessums, atvērtība, tas, ka ļaujas tam, kas notiek apkārt, nebaidās no tā. Tagad esmu to iemācījusies.

Tiešām esmu atvērtība, ka esmu nonākusi šajā fakultātē. Sākumā bija doma par vēsturi, bet etnogrāfija būtu tikai maza daļīņa no vēstures.

Tagad mācu rokdarbus meitenēm skolā. Man patīk tas, ka cilvēki to pieņem un dara ar sajūsmu, ka paši metas tajā iekšā. Tad man ir prieks, ka esmu viņiem parādījusi ceļu.

Kā tiec galā ar slikto?

Man liekas, ka nekā tāda slīktā nav. Tas, kas pirmajā brīdi liekas negatīvs, arī caur to var iegūt pieredzi. Domāju, ka kāda nelaimē vai paklupiens ir domāts, lai apturētu tevi, ja esi sācis iet pa nepareizo ceļu. Viss kas notiek, ir, lai virzītu tevi uz priekšu. Man liekas, ka katram tomēr ir dota tā labā deva, ka neviens nav apdalits. Negribu piekrīt, ka vienam vairāk, otram mazāk – katram tik, cik viņš spēj uzņemt. Varbūt citreiz cilvēks pats neļauj tai laimei nākt pie sevis.... Reizēm vajag tikai vienu laipnu vārdu vai smaidu, lai diena pilnīgi pārverstos. Cilvēkam ir vajadzīgi ciuti cilvēki. Un arī, ja diena ir pelēka, mākojaina, var sākt meklēt pelēkās krāsas dažādību, varbūt pa malam tā ir izplūdusi. Nav jau tās debesis tik drūmas, jo arī pelēkā krāsa ir silta un miļa, džemperis no pelēkā truša vilnas tāču ir silts un miļš!

Līga Zēberga

gulētāju, septiņu brāļu dienu, cilvēki zina, ka tam vajag pievērst uzmanību.

Vai mācības šķiet interesantas?

Jā, esmu sajūsmā! Un kad es atklāju, ka ir tāda profesija – folklorists, biju patikami pārsteigta. Iepriekš Purvcieema amatniecības skolā es

ievads folklorā pie Ievas Kalnīnas. Tagad es redzu, kas ir folkloras zinātne – mitoloģija, pasaules uzskats. Līdz šim man folkloru vairāk asociējās ar latviešu tautas dziesmām, tautastāriem. Tagad es sāku saprast, ka arī citām tautām ir folklorā, ka tās ir jāpēta, jāsalīdzina. Ir jā-

dsmit reižu! Jāatzīmē, jau ku-ro reizi S. Vasiljevs kļuva par čempionu jauktajā dubultspēlē. Soreiz ļoti spraigi ritēja fināls. Lai arī piektajā setā jaunie oponenti R. Lasmanis un E. Kogana bija vadībā ar 7:3, tomēr izskanā ar 15:13 stiprāki bija pieredzējušākie S. Vasiljevs un I. Jozepsone. Bronzas medaļas mūsējai I. Ilķenai ar partneri A. Kopeiku.

Viriešu dubultspēlē arī bronzas medaļa S. Vasiljevam ar jauno, perspektīvo liepājnīku M. Burgi.

Labi veicās sieviešu dubultspēlē, kur sudraba medaļu izcīnīja I. Ilķenai ar māsu A. Ilķenu. Jau divas bron-

O. Kartuzova

uzvarētāji. Vēl veiksmīgā šajā ligā startēja SK "US" 3. sieviešu komanda, kura izcīnīja 1. vietu. Pagaidām vienīgā no Latvijas LU sporta metodiķe O. Kartuzova pieveikusies startam pasaules veterānu čempionātam Japānā. Pērn Eiropas veterānu čempionātā Itālija viņa vienīgā spēlē izcīnīja 3. vietu, bet sieviešu dubultspēlē 2. vietu. Vēlēsim veiksmīgi sacensībās!

zova ar 2:4 zaudē savai audzēknei A. Ilķenai (STSS), kura pirmo reizi izcīnīja republikas čempiona nosaukumu. Par 3. – 4. vietu netiek spēlēts un pirmo reizi šo censibū vēsturē izcīnīja LU 5. kursa studente L. Krūmiņa. I. Ilķena dala 5. – 8. vietu.

Viriešiem jau 15. reizi par republikas čempionu kļūst mūsu students S. Vasiljevs, kurš finālā jau trešo reizi pēc kārtas pārspejā arī zemes spēlešo R. Menci.

Interesanti būtu izpētīt Giresa rekordu grāmatu, vai vēl kāds galda tenisists pasaulei ir triumfējis savas valsts čempionātā vienspēlēs piecpa-

RAKSTNIEKU POLIKLÌNIKA

Raiņa bulvāri 27, Rīga

Ārstējiet ne akut rakstnieku bet arī kariņu!

Saulē paraksti silda, ūdens lauž ceļu uz jūru. Daba mīstas un līdz pirmajam zaļumam nav līgi ļāgaita. Tepat durvju priešā ir pavasaris. Tār galvu jauc aromātu skurbulis un sirds klezē:

"Es grūbu milēt un būt milēta!"

Vairāk ganajos ziemas mēnešos Tu esī almirisai par seni? Vairāk vajadzitu sakātot sevi un partūpīties par veselību. Frīzura un kosmetika nenošķērē. Tev rūpes. Velielas slēpē vēderi, atzuvījumi menstruācijas, vai glūti pretīji – parādījumes smērīši izdelījumi ciklā vidū. Vai arī Tu iemīles un kā nepatikams pārsteigums var būt sašauki transmigrācīs sevišķības, ikura, ikakus, neinākot komplikācijas ar neauglību un citām problēmām.

Aizāk, kopīgi izsnāšķības un novēlēšām problēmas, kas liegu izbaudīt atmodas gaidē! Nemiēģini nodarboties ar patēriņšķērēm vai klejot tikai dzaudējošu padomēm. Man ir nepieciešams zinātājs un pievērzes ginekoloģisko slimību ārstīšanā un profilaksē.

Ja Tu plāno bērnu, palīdzēsim tam rākt pasaulei veselam. Vairāk grūtīcība nav vēlama, kamēr Tu studē. Palīdzētu izvēlēties labākos, efektīvākos un tieši Tav vīspārējotākos kontracepciju līdzekļus.

"Es palīdzēdu Tev sagaidīt veselīgu un mīlestības pilnus pasausu!"

■ Klātienas nodalas studentiem 15%, bet studentiem grūtīcībām 20% ceļode pie ginekologa!
■ Studentiem 10% atalgošas pie poliklinikas ārstiem speciālistiem!

Informācija par cenām pa tālruni **7227980**
pieteikšanās pie ārsta **7214197, 7286470.**

LUSP pagriež radio NABA pasauli!

KRISTĪNE PETROVA,
LU Sociālo zinātņu
fakultātes studente

Jau tuvākajās nedēļās radio NABA ēterā savu skanējumu sāks divi vēl nebijuši raidījumi, kā arī jau esošais raidījums "Studentu pietura" ar jauninājumiem. Sie raidījumi ir paredzēti, lai atspoguļotu studiju aktualitātes, informētu un aktivāk iesaistītu studentus viņu ar studiju dzīvi saistīto problēmu risināšanā.

Ideja par šādu raidījumu nepieciešamību radās šā gada Latvijas Universitātes Studētu Padomes (LU SP) jauno biedru seminārā vienā no darba grupām. Darba grupas daļnieku uzdevums bija sagatavot priekšlikumus radio NABA programmas uzlabošanai. Iemesls, kāpēc radās ideja par raidījumu veidošanu tieši saistībā ar studentiem aktuāliem jautājumiem, nav tālu jāmeklē.

2002. gada, dibinot radio NABA, koncepcijā tika paredzēts ar šo radiostaciju atrisināt problēmas, kas saistītas ar

Ar labu mūzikai pasauli var tikai iegriezt, bet to pagriezt – ass prāts!

studējošo informēšanu par notiekošajiem procesiem augstskolu un studentu dzīvē, atspoguļot studiju aktualitātes, kā arī veidot raidījumus par studiju kvalitāti. Sobrīd no gandrīz 40 radio NABA programmā ieklātajiem raidījumiem, tikai 1 – Studentu pietura – ir atzīstams par saistītu ar studiju dzīvi.

Tikai viena šāda raidījuma esamība nenodrošina pilnīgi radio sakotnējo ieceri un uzdevumus. Lai padarītu radio NABA par Latvijas Universitātes radio un Studējošo radio, LU SP jauno biedru seminārā aizsāktā ideja, par jaunu raidījumu veidošanu, tika tālāk skatīta LU SP Informācijas komisija. Pēc 2 mēnešu intensīva darba Komisijas ietvaros tika izstrādātas un apstiprinātas jauno raidījumu koncepcijas, kā arī veikti raidījumu demo ieraksti.

Kā pirmsais radio NABA savu skanējumu sāks raidījums "Kas rūp studentam". Raidījumā iecerēts informēt studentus par Latvijas Universitātē notiekošajiem procesiem, izskaidrot un izanalizēt LU un fakultāšu administrācijas nepopulāros vai neviennozīmīgos lēmumus, noskaidrot augstākās izglītības politikas "spēlētāju" viedokli par augstākās izglītības politiku Latvijā. To, kas rūp studentam, katru otro nedēļu diskusijā starp vairākām ar problēmu saistītām personām, centīties noskaidrot Gunārs Elksnis.

Kā izklaidējoši informatīvs

ir iecerēts raidījums "1 no 13 ēterā". Katrā raidījumā tiks sniegtā prezentējoša informācija par vienu no 13 LU fakultātēm. Būs iespēja uzzināt notiekošo gan fakultātēs, gan dažādās Latvijas un pasaules augstskolās. Tā kā katram raidījumam būs sava tēma, darbosies karstais telefons, lai arī klausītājiem būtu iespējams paust savu viedokli par raidījuma aktualitāti, kā arī netiks liegta iespēja dalīties pieredzē par studentu smalkumiem "iz dzīves".

Savukārt atsevišķas 20 minūtes katru otro nedēļu no raidījuma "Studentu pietura" tiks veltītas tēmai par LU SP. Sajā laikā studenti tiks iepazīstināti ar LU SP sastāvu, darbibu, mērķiem, lēmumiem un notikumiem. Tādejādi ir iecerēts uzlabot studentu informētību par organizāciju, kuras spēkos ir lielā mērā ietekmēt mūsu studiju dzīvi, sākot no sociālajiem apstākļiem *kojās* un beidzot ar nozīmīgiem lēmumiem studiju procesa.

Šo raidījumu mērķis ir padarīt radio NABA par radio,

kas ne tikai izceltos ar alternatīviem mūzikas stilīem, bet

kvalitatīviem raidījumiem par

augstākās izglītības un studējošo dzīves aktualitātēm, aici-

nātu akadēmisku sabiedribu

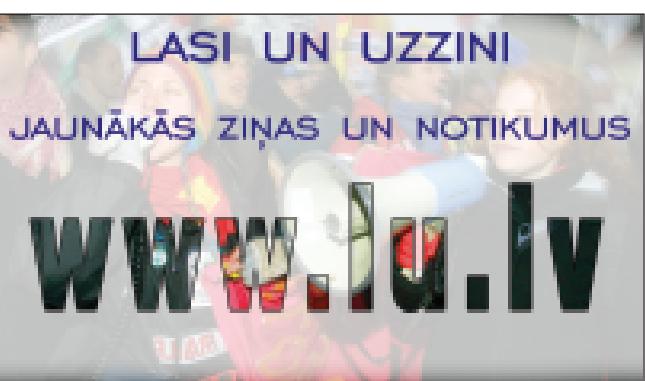
aizdomātēs par dažādiem stu-

dējošo dzīves akadēmiskā, so-

cīlā, sociālā un kultūras rak-

stura problēmām.

Ar labu mūzikai pasauli var tikai iegriezt, bet to pagriezt – ass prāts!

LATVIJAS UNIVERSITĀTES SPORTA SPĒLES

15./16. MAIJS

VECUPE 2004

FUTBOLS
VOLEJBOLS
BASKETBOLS
U.C. SPORTA VEIDI

PIEĀVIENOTĀS:

- LĪDZ 13. MAIJAM LU SP (RAINYA B. 19, 126. telpa)
- KOMANDĀ NE MAZĀK KĀ 10 LU STUDENTU
- DALĪBĀS MAKSA KOMANDAI Ls 10

INFO:

Ivars Lukashevics, e-pasta: ivitis@one.lv
tālr: 7034316, 9772129
www.lusp.lv

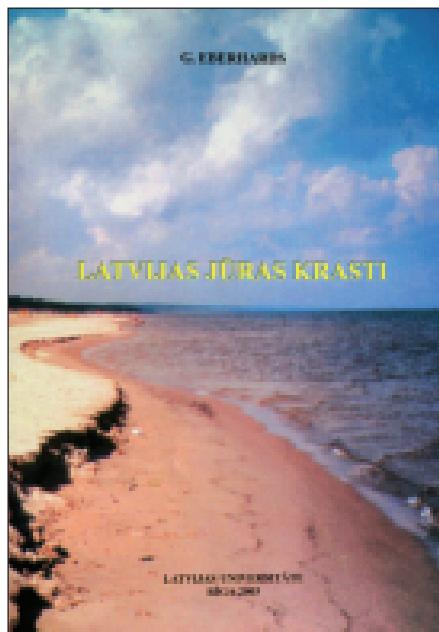
Latvijas jūras krasti

VIJA APINĪTE,
LU Bibliotēka

Geogrāfijas un Zemes ziņātņu fakultātes bibliotēka saņēmusi dāvinājumu – profesora Gunta Eberharda jaunāko Latvijas Universitātes izdevniecībā izdoto grāmatu "Latvijas jūras krasti".

Tā noderiga kā vērtīgas informācijas avots vides aizsardzības speciālistiem, pašvaldībām, kā arī citiem interesentiem. Grāmata ir pirmais plašu jautājumu loku aptverošs mācību lidzeklis Latvijas augstskolu bakalaura, maģistra un doktorantūras studiju programmu studentiem un pasniedzējiem. Bibliotēka ir saņēmusi 150 profesora Eberharda grāmatas eksemplārus.

Mūsu jūras piekrasti profesors Eberhards skata, accentējot tās daudzveidīgās vērtības. Ja salīdzina kaut vai jūras krastu Dzintaros un Vitrupē, dažādība ir pārsteidzoša. Pēdējā laikā jūras piekrastes intensīvā apbūve dara uzmanīgus: mēs atkārtojam citu valstu klūdas, kur pie ūdeniem piekļūt grūti. Privātpašums. Ari par to savā grāmata "Latvijas jūras krasti" raksta Dr. habil. ģeogr. profesors Guntis Eberhards. Klasificēti krastu tipi, raksturotas pludmales, dots piekrastes kāpu raksturojums, iztirzāts jautājums par jūras krastu eroziju. Valdošās tendences lauj apzināt nodala par Latvijas jūras krastu izmaiņām pēdējo trīs gadus mitu laikā, izteiktas prognozes tuvākajiem 50 – 80 gadiem. Svarīga ir jūras krastu aizsardzība, un arī par to savā pētījumā iestājas profesors.

Guntim Eberhardam pieder vairāk nekā 900 rakstu, trīs apjomīgākas grāmatas, 15 mācību lidzekļi. Visus šos materiālus izmanto tie, kuri ir vai vēl būs vides aizsardzības speciālisti. Tā, piemēram, visa grāmatas "Ievads vides zinātnē" tirāža nonāca bibliotēkā, Eberharda kungs zināja teikt, ka viņa darbu izmanto arī citās Latvijas augstskolās.

Pēdējā laikā intensīva kļuvusi sadarbība ar ārzemēm. Studenti mīļuprāt profesora vadībā izstrādā zinātniskos darbus, pēdējā laikā sabiedrība apzinās nedegradētas vides vērtību.

Var vien apskauст profesora uzticību zaļajai domāšanai un zinātnisko interešu noturību. Viņa darbam Universitātē šogad aprīt 40 gadu jubileja. Jau 1968.gadā Guntis Eberhards sāka lasīt lekcijas dabas aizsardzībā.

Sadarbība ar mūsu kūrortpilsētu Jūrmalu sākās 1978.gadā un bija veltīta pludmales aizsardzībai un kāpu nostiprināšanai.

Pedagoģiskā darba četros gadu desmitos profesors lasījis 15 lekciju kursus. Tagad viņš lasa kursus: "Ievads vides zinātnē", "Baltijas jūra un piekraste", "Degrādētas vides rekulтивācija", "Vides moritoringa sistēma".

Ar dabas vidi saistītiem projektiem radušās iespējas piesaistīt Eiropas Savienības naudu. Ari Eberharda kungs piedalās starptautiskos projektos, līdzdarbojoties Bioloģijas fakultātes iestenotajā "Nature Life" projekātā par piekrastes apsaimniekošanu. Lidz 1.maijam,

kad Latvija kļūs ES dalībvalsts, izdošanai sadarbībā ar Igaunijas, Latvijas, Lietuvas un Francijas arheologiem jāie sniedz pētījums par Ziemeleiropā plašāko akmens laikmeta cilvēku apdzīvoto Burtneku ezera apkaimi.

Savukārt, sadarbojoties ar profesora Viesuma Meleča vadīto projektu, tiek gatavots izdevums par Engures ezera dabas parka apsaimniekošanas problēmām.

ES GRIBU STUDENTU KOMPLEKTU

Tu vēlies studēt bez liekām rūpēm, vienkārši un ātri saņemt stipendiju un veikt maksājumus.

Tu vēlies būt lielākās Latvijas bankas klients?

Mēs saprotam Tavas vēlmes. Parex banka piedāvā Studentu komplektu:

- valsts garantēto studiju kredītu,
- norēķinu kontu bez maksas,
- maksājumu karti Visa Electron bez gada maksas,
- Parex Internetbanku bez maksas.

Tālrunis: 7010000, www.parex.lv

LIELĀKA BANKA VISIEM

Bērns man ir kā stimuls

◀ 1 lapa

"Izlaidumā Gustavam būs jāpasniedz ziedi arī fakultātes dekānam!"

savu dzīvi tā, lai viiss tas vislabākais, jaukākais un foršākais turpmāk būtu gan man, gan arī manam bērnam," stāsta meitene un piebilst, "ne mirkli uz savu dēlu neesmu raudzījusies kā uz šķērslī izglītībai vai karjerai." Pēc Sanitas domām, brīdi, kad atkal kāda meitene faktam "nav naudas" lāujot nogalināt savu bērnu, nauda un arī dzīve zaudējot savu jēgu. "Jā, tagad varbūt nav, bet agrāk vai vēlāk nauda vienmēr uzradīsies, taču bērnam dot un, jā, arī atņemt dzīvību var tikai vienreiz mūžā," meitene no pietri paziņo.

"Biju veiksmīgi nokārtotusi filozofijas otrā kursa eksāmenus, kad Jāņos pēkšni sapratu – es gaidu bēbi," smaidot atceras Sanita. "Toreiz meitenei, līdzīgi daudzām citām "bez piecām minūtēm pieaugušajām", bija skaidrs un līdz pēdējam saplānots plāns turpmākajiem pieciem gadiem vismaz – vispirms augstākā izglītība, tad labi apmaksāts darbs, pēc tam sava dzīvoklis Rīgā, gādigas vīrietis līdzās, kāzas un tikai šajā mirkli, raugoties toreiz vēl astonpadsmīt gadus vecas meitenes acim, viņas dzīvē varbūt parādītos vārds "bērns". Tomēr ar ik vienu no mums dzīve nereti mēdz izspēlēt "mazus" jokus..."

"Es nekad mūžā vēl nebiju bijusi tik laimīga, kā tajā brīdi, kad uzzināju – esmu stāvokli," Sanita iesāk stāstīt un turpina, "man likās, ka šis bērns man nāk kā Dieva dāvana!" Meitene atceras, kā toreiz skrējusi cauri Jelgavai un domājusi, kam lai tagad pasaka, ka gaida bēbi. "Sei un savam bērnam par prieķu es pati sev uzdāvināju

daudz, daudz zemenes ar pienu," atklāj Sanita. Tas vēl joprojām esot viens no viņas lieklākajiem kārumiem. "Ēdu zemenes, runājot, ar jau piecas nedēļas vēderā esošo bēbi, un biju ļoti laimīga," rezumē jaunā māmina. Sanita nenoliedz, ka, protams, uzņakot arī "melnie", jo ipaši, kad viņai neatliekami esot jābrauc uz Universitāti, bet nevienam neesot laika, lai tīkmēr pieskatītu

Gustavu. "Tad notiek lielā blāušana un raudāšana, un man liekas, ka ir pasaules gals, jo es nepabeigšu Universitāti," smaidot stāsta Sanita. "Tomēr tas viss ir to vērts," uzsver studente un piebilst, "meitenes, uzdrošinieties, un es galvoju – jūs to nenoželosiet!"

Līdz Gustava ienākšanai meitenes dzīvē, kā atzist pati Sanita, viņai esot bijušas pāniskas bailes kļūt par jauno māmiņu. "Tāpat kā lielākā daļa meiteņu, dzēru visu, ko vien var iedzert, lai nepaliku stāvokli," viņa atzist. Tomēr brīdi, kas "sagrieza kājām gaisā" viņas iepriekš saplānoto dzīvi, Sanitas pirmā domas bija: "Yes, ir, baigi forši!" Jautāta par nākotnes plāniem, meitene noslēpumaini atbild: "Tie atkal ir, bet, salīdzinot ar iepriekšējiem, tagad jau pilnīgi citi..." Starp citu, meitenei, ar kuru vidusskolas laikā abas feministiski esot reklamējušas, ka līdz gadiem divdesmit septiņiem viņas tai-siņot spožu karjeru, tagad arī esot bēbis. "Ja tajā laikā kāds mums būtu teicis, ka divdesmit gados paliksim stāvokli,

mēs abas par "tādu joku" būtu no visas sirds smējušās," tagad atzist jaunā māmiņa.

Jautāju Sanitai, vai līdz ar bērnu piedzīšanu viņai nav radusies sajūta, ka nu visām izklaidēm pāri pārvilkta ir svitra, uz ko meitene pārliecinoši pazino: "Notikti nē!" Kā stāsta filozofijas studente, viņa vēl joprojām izklaidējoties, tikai, atšķirībā no agrākajiem laikiem, nu tas notiekot bez cigaretēm un alkohola. "Bērns manā dzīvē kaut kā likumsakarīgi ienāca tieši tajā brīdi, kad nezēlīgā pipēšana un dzeršana tusiņos bija sevi izsmēlusi," secina Sanita un paskaidro, "iespējams, ja man nebūtu bēbja, es, tāpat kā daudzi studenti, nebeidzamo tusiņu dēļ, sobrid "sēdētu" akadēmiska-

jā vai arī savas laimes meklējumos būtu "aizlaides" uz Ameriku." Tieši tādēļ, jaunā māmiņa sakot lielu paldies Gustavam, jo tieši viņš istāja brīdi radikāli, un, kas pats svarīgākais, pozitīvi esot izmainījis meitenes dzīvi. Sanita sevi nepieskaita materiāli ļoti labi nodrošinātajam sabiedrības slānim, un sobrid dzīvo kopā ar saviem vecākiem un māsām, kas pavisam kopā viņai ir trīs. "Ar to naudu, kas man ir, es protu atrast prioritātes – to, kas vairāk ir vajadzīgs bērnam, un to, kas ir nepieciešams man pašai," skaidro jaunā māmiņa, un pārliecinoši uzsver, "risinājumu sameklet ir iespējams vienmēr!" Šīs laiks, kad pie daudzām lie-tām esot nopietni "jāsaspringst", pēc meitenes domām, esot tā vērts. "Es nepārtraukt pati sev atgādinu par tām iespējām, kas man pavērsies jau šajā pat gadā – es būšu beigusi Universitāti, man būs augstākā izglītība un dēls jau būs tik liels, lai drošu sirdi es varētu viņu atstāt pie auklēles, pati tai laikā uzsākot vidusskola izplānoto kāpienu pa karjeras kāpnēm," ar mazu ironijas pie-skauj balsī stāsta Sanita.

Jautāju meitenei par viņas vecāku reakciju, uzzinot, ka nu abi ir kļuvuši par vecve-cākiem. "Protams, ka vecāki mani atbalstīja," stāsta Sanita un piebilst, "Gustavs, pie tam, ir tikai otrs zēns, kas piedzīmis manas dzimtas nu jau trīs paudzū laikā." Jaunā māmiņa atklāj, ka vienmēr ir vēlējusies, lai viņas pirmsākums būtu puika. Ejot uz ultrasonogrāfijām, meitenei esot pateikts, ka gaidāmās mazulis esot zēns. "Lai gan biju vēl astotājā mēnesi, manās sarunās jau bija ienācis dēlam iepriekš izdomātais vārds Gustavs-Matiss," atceras Sanita un turpina, "tādēļ brīdi, kad viņš piedzima, nevienam nebija vairs jāskaidro, kas viņš tāds ir, visi zināja –

"Ar visu bērnu audzināšanu man nav neviena akadēmiska parāda..."

tas ir Gustavs!" Kā paskaidro Universitātes studente, otras vārds bērnam esot ielikts par godu Sanitas vec-vec-tēvam Matisam.

"Jā, vēl līdz astotajam mēnesim es ar lielu vēderu gāju uz lekcijām un kārtoju eksāmenus," atceras Sanita. Meitene atzist, ka neesot pat pie-lāvusi tādu domu – bērna dēļ, pēkšni pārtraukt savas mācības. "Es nevēlos iestrēgt pie "nepabeigtas augstākās" un tādēļ mans mērķis bija un ir pabeigt Universitāti bez akadēmiskajiem," paskaidro jaunā māmiņa. Lai audzinātu bērnu, pēc Sanitas domām, neesot "jāapstādina" visa līdzšinējā dzīve – ja gribot, viņu varot apvienot. "No sākuma gan man šķita, ka tas viss būs daudz vienkāršāk," filozofijas studente smagi nopūšas. "Patiesībā rūpes par bērnu apvienot ar mācībām Universitāte ir grūti," atzist Sanita un tad pārlabo, "loti grūti." Meitenesprāt, tas nebūtu iespējams bez vecāku palīdzības un pasnie-dzēju pretimnākšanas. "Ja

Sanita un Gustavs-Matiss Kleinbergs

viens viņi zinātu, cik ļoti esmu viņiem pateicīga," no-čukst jaunā māmiņa.

Filozofijas studente ir ap-ņēmības pilna šogad iegūt augstāko izglītību. "Man ir bērns, kas sōbrīd ļoti strauji aug, un kuram līdz tādēļ ir jāaug arī man pašai," stāsta Sanita un turpina, "viņš aug garumā, turpreti es vēlos augt gudrībā, un tieši tādēļ jau tagad zinu, ka savā fakultātē noteikti atgriezišos vēl-reiz, tad gan jau kā filozofijas magistrantūras studente." Jautāta par kursabiedru un pasniedzēju reakciju par to-reiz vēl lielā vēdera ipašnieces nākšanu uz Universitāti, Sanita atjoko: "Nevienam šo faktu ipaši nereklamēju, līdz bridim, kad, drudžaini interesējoties par eksāmenu lai-kiem, saņēmu sev adresētu jautājumu: "Vai baidies, ka nepaspēsi?" un sapratu, ka visi ir sapratuši..." Arī no pasniedzēju puses, kā atzist meitene, esot saņemta un vēl joprojām viņai tiekot dā-vāta ļoti forša attieksme. "Kā piemēru varu minēt vienmēr smaidošo profesori Elgu Freibergu, kura satiekoties ik reiz apjautājoties arī par to, kā jūtas Gus-tavs," stāsta Sanita.

"Mani draugi smejas, ka Gustavs dienās laikam būšot filozofs, jo viņa pirmās spēl-mantiņas bija seno domātāju Kanta un Ničes biezās grā-matas," jaunā māmiņa smaidot atklāj un piebilst, ka tagad viņas dēlam gan esot parādījusies interese arī par mašīnām. Trešā kursa otrs semestrīs meitenei esot bijis visgrūtākais. "Ik pēc trīs stundām nācās barot Gusta-vu un, tā kā dzivoju Jelgavā, tikt uz Rīgu man bija praktiski neiespējami," atceras filozofijas studente. Sanita arī neslēpj, ka šajā laikā esot iedzīvojusies diezgan lielos parādos, tomēr patei-coties savai neatlaidībai un milzīgajai pasniedzēju sa-pratnei, savu nākšanu uz eksāmeniem ar ratiņos gu-lošu bērnu, kā arī viņa baro-šanu un pārtīšanu lekciju starpbrižos turpat uz auditori-jas galda, šobrid viņa sau-cot jau par pagātni. "Tagad varu apgalvot, ka Vēstures un filozofijas fakultātē ir vie-ni no visatsaucīgākajiem pa-sniedzējiem Universitātē," atzist Sanita un uzsver, "jo ipaši mūsu dekāns Gvido Straubel!" It kā nopietni, it kā pa jokam sarunas noslē-gumā jaunā māmiņa pēkšni ieminas: "Izlaidumā Gustavam būs jāpasniedz ziedi ne-tikai man, bet arī fakultātes dekānam..."

Brīvā laika tikpat kā nav

◀ 1 lapa

LU Fizikas un matemātikas fakultātes 1. kursa studente INESE SILINA un LU Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātes 1. kursa students IVO STĪRIJS ir Studentu Radio NABA un "Universitātes Avīzes" kopīgi veidotā konkursa "Studentu Students" uzvarētāji, kurus kaut kādā ziņā vieno trīs liecas – pirmkārt, no abiem šiem studentiem viņu pieteikuša anketas konkursam saņēmām precīzi trijos nakti, otrkārt, turpmākajā sarunas gaitā abi divi atklās, ka brīvā laika viņiem tikpat kā nav, un, treškārt, viņa akrobātiski pastaigājās pa dzelzceļa sliedēm brīdi, kad rokas stiepienā attālumā garām traucās vilciens, turpretī viņš alpinistiski kāpelēja pa kādas patiesām ļoti augstas mājas jumtiem. Arī tu vari būt starp viņiem, tādēļ ienāc <http://www.lu.lv/naba/studentstudents.html>

Ivo Stīrijs

Pastāstiet, ko jūs abi domājāt un darījāt precīzi pirms gada aptuveni šādā pašā laikā?

Inese: Nāku no Talsiem, kur dzīvo arī mans draugs. Pirms gada nevaldāmo ilgu un sava ātra rakstura dēļ gandrīz katru trešo dienu vakaros stopēju uz Talsiem, lai otrā dienā brauktu atpakaļ uz Rīgu. Nerei bija pat tā, ka gulot mājās, ap kādiem 11–12 nakti tik ļoti sa-gribējās būt pie sava miljuma, ka cēlos, ģerbos, un nakts vidū devos stopēt uz Jūrmalas šoseju, lai kādos 2–3 nakti nokļūtu Talsos. Tas process bija pabailīgs – vienai kādos vienos naknī nācās stāvēt, piemēram, Kemeru mežā, cerot, ka kāda mašīna apstāsies. Un vienmēr kāds arī apstājās. Visbiežāk smago mašīnu šoferi, kuri brauca nakts reisos. Vieglās mašīnas laikam baidījās uznemt vēlo nakts stopētāju. Man bija pat izveidojies sava smago mašīnu šoferu kontaktu saraksts. Varēju viņiem zvanīt un sarunāt, lai paķer lidzi, kad naktis izbrauc no Rīgas.

Pirms gada visas manas domas bija tādās ļoti filozofiskas. Daudz domāju par cilvē-

tot nevēlos. Es vēlos dzīvot un raudāt, priečties un smieties pati no sevis, nevis apstākļos, kad nespēju sevi kontroloēt.

Ivo: Pagājušajā gadā apmēram ap šo pašu laiku man, tāpat kā šogad, sāka mākties virsū domas par tuvojošas sesiju un lietām, kas man ir jāizdara, lai to veiksmīgi nokārtotu. Pagājušajā gadā šajā laikā iestājos daudzīgākās skolotās kursos un sāku sevi izglītot. Protams, es domāju arī par to, ko darīšu savā dzimšanas dienā, kas man ir aprīli. Par to es domāju arī šobrīd, jo man patīk savu dzimšanas dienu nosvinēt kā nākas.

Kas ir tās lietas, ko jūs ar lepnemu tagad atceraties par savu vidusskolu?

Inese: Ar lepnemu par skolu kā tādu atceros mūsu iekšējo gaisotni. Tā bija draudzīga, pretīmnākoša. Skolas vadība centās vairāk rast kontaktu ar cilvēkiem, nevis skatīties tikai uz sekmēm, un pēc tām spriest par bērnu. Liels prieks bija un arī ir par skolas skolēnu pašpārvaldi. Piedalījās gan dažādos skolēnu konkursos, gan arī televīzijā. Skola veidojām interesantus projektus, tai skaitā arī skolas radio, kurš skanēja līdz brīdim, kad kāds tam nozagā tumbas. Ne-

zinu, kā viņiem tagad veicas, bet domāju, ka joprojām tie, kas ir pašpārvalde ir ārkārtīgi pozitīvi un enerģiski cilvēki.

Ivo: Ar vidusskolu ir tā, ka, ja man tiktu dota otra iespēja dzīvot, es vēlētos vēlreiz iet vidusskolā, bet ar to manu domāšanu, kas man ir tagad. Tas tādēļ, ka vidusskola man ir periods, kuru savā dzīvē atceres nelabprāt. Tajā laikā es domāju, ka mācības nav svarīgākais dzīvē un tādēļ nobumbulēju šo laiku tā, ka tagad kauns pašam atcerēties. Tādēļ es arī nevaru runāt par lepnemu vidusskolā. Man vienkārši tāda nav.

Iepazīstiniet ar saviem šī brīza pasniedzējiem, kuriem jūs varētu likt desmit ar krustu?

Inese: Nav man to lekciju izcili daudz, un arī ne ar visiem pasniedzējiem ir izveidojies labs kontakti, lai tos vērtētu. Nevaru ielikt cilvēkam novērtejumu tikai pēc tā, kādu redzu viņu lekcijā, kas notiek varbūt tikai vienu reizi nedēļā. Pilnigi noteikti "desmit ar krustu" es ielieku savam datorsistēmu un datortiklu pasniedzējam Richardam Rūmniekam, kurš noteikti ir gan zinošs cilvēks savā sfērā, gan arī vienreizēja personība. Reiz man izvērtās ar viņu plašāka saruna ne tikai par konkretu mācību vielu. Biju patīkami pārsteigta par viņa dzīves skatījumu. Toreizējā saruna man deva ticību, ka ne vienīši cilvēki, kuri izauguši no pusaudžu dumpinieciskā vecuma, ir kļuvuši mietpilsoniski ar redzesloku divu metru rādiusā ap sevi. Patiesībā spilgtas un attīstītas personības ir daudzi lektori, tikai man ar viņiem pagādām nav vēl izvērsies tuvāks kontakti.

Ivo: Gunta Treimane ir pasniedzēja, kurai es varētu likt pat vēl vairāk. Tik pretīmnākošu un saprotōšu pasniedzēju ir ļoti maz. Viņa saistoši pasniedz tik grūtu priekšmetu kā tēlotāju geometriju. Ja nebūtu viņas labās prasmes visu izskaidrot, tad nevieniš šo priekšmetu, manuprāt, nespētu saprast. Protams, ar to es negribu teikt, ka pārējie pasniedzēji nav labi. Sliktu pasniedzēju mūsu fakultātē nemaz nav, un, lai aprakstītu tos visus, būtu jāizdod vesela grāmata. Es milu viņus visus. Visi pasniedzēji ir zelta cilvēki, jo sniedz mums tik ļoti nepieciešamās zināšanas un bieži vēl vairāk.

Ja jums katram tiktu dotā iespēja uz vienu nedēļu klūt par Universitātes rektoru, kādus paliekošus un studentiem labvēligus likmus jūs pieņemtu?

Inese: Ir daudz sāpigu pro-

blēmu, kuras vajadzētu atrisināt, bet vienīgā, kas man šobrīd nāk prātā, ir par studentu studiju maksām. Man šķiet absurdā situācija, ka studētam, kuram nav naudas un kurš nav tīcis budžetā, bet ir saņēmis bankas kreditu, to mērā ir jāiņem sātā studiju nauda no sākuma, kuru tikai vēlāk var dabūt atpakaļ, kad banka ir samaksājusi Universitātei par šo konkrētu studentu. Zinu, ka tā tas ir birokrātisku iemeslu dēļ, jo tikai students var saņemt kreditu, bet, lai kļūtu par studentu šī naudas summa ir jāsamaksā Universitātei. Es mainītu šo nolikumu, kas lautu studentu kārtā ieskaitīt jebkuru, kurš ir izturējis iestājpārbaudījumus, un par kuru banka ir apstiprinājusi, ka izsniegs kreditu. Pēc mēneša varētu tikt veikta šo studentu apzināšana un veikti tālaki pasākumi atkarībā no situācijas.

Ivo: Ja uz vienu dienu es būtu Universitātes rektors, tad visu šo dienu pavadītu pie Latvijas valdības un ar visiem spēkiem cīnītos, lai studētām palielinātu stipendijas. Sobrīd stipendiju lielums, manuprāt, ir ļauna smiešanās par studentu un viņa dzīvi.

Kā, kur un ar ko jūs vislabprātāk pavadāt savu brīvo laiku pēc lekcijām un brīvdienās?

Inese: Brīvā laika pēc vai pirms lekcijām man nav – es strādāju. Bet vispār man tāk ieritināties segā un lasīt grāmatas. Šobrīd lasu par Eiženu Finku, bet pirms tam pārlīsiju Viniju Pūku, kuru mīļi cilvēki man uzdāvināja dzimšanas dienā. Ja varētu vienmēr notikt tā, kā es vēlos, tad daudz laika pavadītu savaigā gaisā, pie dabas. Man patīk pētīt debesis un kolekcionēt dažādas savvaļas puķes. Esmu romantiskā meiteine.

Nu jau kā tradīcija ir iegājies katru trešdienas vakaru apmeklēt improvizācijas teātri, kur dažbrīd tiek izsmieti visi nedēļas smieklī.

Ivo: Laiku pēc lekcijām un brīvdienās es pavadu ar savu draudzeni. Lai gan patiesībā brīvā laika man tikpat kā nav, jo pēc mācībām un arī brīvdienās es strādāju. Tam visam par vidu vēl arī mā-

cos spēlēt ģitāru.

Kam ar jums būtu jānotiek šajā vasarā, lai pēc tam jūs teiktu: "Jā, tā tikai vasarina!"

Inese: Nav man tāda scenārija. Labprāt gribētu ar telti uz muguras kaut kur bišķiņ pacēlot. Pabraukāt pa mūsu pašu Latvijas skaistākajām vietām. Un daudz smieties. Gribētu, lai risinātos negaidīti notikumi. Spontāni, nevis iepriekš izplānoti.

Ivo: Es gribētu panemt atvainojumu un aizbraukt ceļojumā uz Āfriku. Mēnesi nodzīvot kādā no ciltim. Man būtu interesanti izzināt, kā cilvēks var būt laimīgs, dzīvojot bez jebkādām mūsdienās pieņemtajām ērtībām. Protams, es apskatītu arī Āfriku un tās faunu.

Sagadišanās pēc savas anketas jūs abi esat aizpildījuši trijos nakti. Ko vēl, bez kandidatūras izvirzīšanas konkursam "Studentu Students", jūs parasti mēdz darīt trijos nakti?

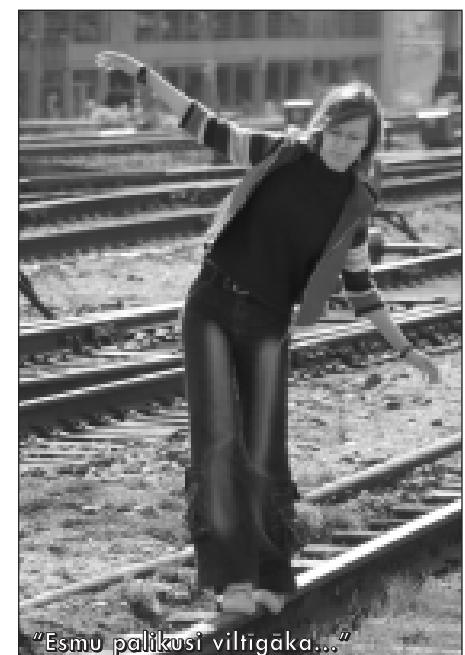
Inese: Guļu, lasu, milējos, strādāju, kaujos, priečjos, esmu kopā ar draugiem, stopēju, strīdos, tēloju pasaules glābēju – dzīvoju, tāpat kā dienā.

Ivo: Darbādienās trijos nakti es parasti jau guļu. Brīvdienās es šajā laikā klausos mūziku un rokos interneta, vai arī esmu satiekams kādā no Vecrīgas naktsklubiem.

Kāds ir jūsu šī brīza novēlējums visiem Latvijas Universitātes studentiem?

Inese: Neklūstiet piezemēti! Vienmēr izvirziet sev augstākus mērķus, nekā to lauj jūsu pašreizējā situācija. Un – nekad, nekad nepazaudējet ticību sev un notikumiem!

Ivo: Es novēlo ikvienam nekad neaizmirst, ka viss, kas notiek dzīvē, notiek uz labu!

"Esmu palikusi viltīgāka..."

Dabaskata skaudrums

Jamaika pati brauc uz šejieni...

ANDA LASE,
"Universitātes
Avīze"

DABASKATĀ atskanotā mūzika sakņojas afro-karību ritmos un dzīvesveidā. "Tā ir mūzika, kas sevī sintezējusi tradicionālo un moderno, viedo rastafari vibrācijas un mūsdienu progresu pulsāciju. Lai arī atskanotās mūzikas spektrs ir visai plašs, to vieno kopīga iežime – pozitīvs un gaišs skaitums uz apkārtējo pasauli." Šāda rakstura mūzikai raksturīgi noteikti atribūti, kā piemēram, dredi, kas simbolizē lauvu. Katru otro ceturtdienu Dr Skafandrs (Uldis Zariņš) raidījumā liek ska un rocksteady. Sarunā ar Krūmu (Andri Krūmiņu) un Edi (Edmundu Šūpuļi) par raidījuma noskanu, tā iekļaušanos Latvijas vidē un daudz ko citu.

Krūms Raidījuma konцепцija ir Karību jūra, Jamaikas salā dzimusi mūzika. Regejā liela daļa ir sociālā vēstijuma, un tieši to mēs translējam uz Latviju, bet ir arī poētiskais regejs, milas dziesmas. Sociālais vēstijums netiek nemts tādā šaura nozīmē kā rasisms, bet kā netaisnība, apspiešana vispār. Arī tāds klasikis kā Boba Mārlejs dziedāja par meitenēm, skaisti pavadītu dienu, bet tas ir tikai fons viņa sociālajam protestam. Mēs savu muzikālo karjeru sākām ar sava veida neatkarīgo mūziku, pankmūziku, kas bija 80to gadu beigās, arī tajā bija svarīgs sociālais vēstijums.

Edmunds Šūpuļis

Edis Dabaskats pat nav klasiskais raidījums par mūziku, mēs vairāk runājam par ipāšām sajūtām, kas rada domas, idejas, kad tevi apņem *dub* vibrācijas.

Krūms No vienas puses, ir sajūtas, no otras – cenšanās pa-

skaidrot par pašu šīs mūzikas būtību, tās rašanos. Pieķeršanās pie vārdiem vai *leibiem* – tas absolūti nav tik svarīgi.

Krūms Skaidrs ir tas, ka ar pasauli kaut kas nav kārtībā, un tas faktiski ir šīs mūzikas pamātā. Nāk klāt arī reliģiskais aspekts, kas saistīts ar rastafari kustību, kas pašos pirmsākumos autentiskajā mūzikā bija izteiks. Vēlāk tas varbūt zaudē savu reliģisko, dažkārt pat dogmatisko nokrāsu.

Baigi svarīgi ir, ka tiek izmantoti ipaši jēdzieni – Babilona, Zajjona (Zion), kas ir bībeliski termini. Šīs jēdzieni kopums ir ārkārtīgi parocijs, lai aprakstītu to sociālo struktūru, kas pastāvēja gan tradicionālajā sabiedrībā, gan tagad.

Edis Verdzība, protams, ir atcelta, arī organizētais rasisms. Viņi vērš uzmanību uz to, ka rasisma un apspiešanas formas mainās, varbūt nav tieša, institucionāla rasisma, bet caur cilvēku aizspriedumiem tas vienmēr nāk laukā.

Krūms Tieki izgudrotas arī citas spaidu formas, tā sauktie Babilonas žņaugi. Pārsvārā tiek izmantots vārdu krājums, kas nāk no viņu Bībeles izpratnes jau no 20. gadsimta sākuma.

Edis Kad tomēr regejs izgāja popkultūrā, viņš zaudēja šo reliģisko, maģisko, ekstatisko pusi.

Parociji ir izmantoti Bībeles sižetus sociālajiem vēstijumiem, tāpat kā popkultūrā ir parociji izmantoti regeja ritmiku, melodiju, kompozīcijas uzbūvi.

Krūms Lai cilvēks klausoties neaizmirst par dabasskata skaudrumu, lai neaizmirst, kāpēc vispār kaut kas notiek.

Vai regejs ir nodalāms no popmūzikas?

Krūms To ir grūti nodalīt, bet jebkuram ir skaidrs, ka tas kompaktdisks, ko mēs redzam tirgū ar palmām un meitenēm peldkostimos, tam ar to cilvēku sāpēm, kas 78. gadā bija geto, nav nekāda sakara.

Vai regejam ir saistība ar to, kas notiek Latvijā?

Krūms Sāpe ir visur – par zaudētajām brīvibām, par savām, citu cilvēku ciešanām. Tādēļ jau tiek piedāvāts tas alternatīvais celš uz Cionu, kad mums kopā tas ir ejams un glābiņš ir iespējams.

Edis Jamaikā tas bija tā tieši

geogrāfiski sasaistīts – bija senču dzimtene, Afrika. Tad bija tas tranzīta periods, kad baltie viņus saņem gūstā un ved prom, tas Babilonas spēks, kad viņus aizved uz Ameriku, uz Jamaiku. Tad viņi arī dzied par to, ka notiks tā atgriešanās – eksodus (exodus) uz Zaionu, mājupceļš.

Krūms Tas ir tā simboliski, ka mums visiem ir kaut kur mājas, kur visiem ir labi. Mēs te Latvijā esam iemesti tādā briesmīgā vietā... Tomēr to tiņu nevar zaudēt, ka kaut kur tomēr tāda Saulainā vieta ir. Mūsdienās jau mēs sakām, ka gan tā Babilona, gan Zaiona ir tāvā prātā. Šie jēdzieni ir ārkārtīgi parociji, lai izteiku sarežģītus un savādāk grūti aprakstāmas lietas. Rastafari simboliem tas kļūst acīmedzmas, viegli saprotamas.

Edis Rastafari radās kā tāda reliģiska kustība. Tas ir alternatīvais Bībeles skatījums no melnā cilvēka pozīcijām. Kā tagad ir modē no sievietes, feminisma viedokļa uzlūkot dažādus tekstus un vinus reinterpretēt, tāpat arī Markuss Gārvejs jau 20. gs. mijā savādāk paskatījās uz Bībeli, un ieraudzīja, ka baltais cilvēks Bībeli izmantoja, lai apspieuti melnos, ka Jēzus tomēr nebija zilacains, gaišmatains puisis...

Tad viņi veidoja savas kopienas, nodalījās no esošajām, dominejošām struktūram, tālāk tas pārauga veselā sociālā kustībā. Sākumā tā bija tāda atbrīvošanās no rasu aizspriedumiem, tālāk sekoja atbrīvošanās vispār no apspiedējās politikas žņaugiem (t.i. Babilonas). Markuss Gārvejs savas vizijas un spredīgos parādēja, ka nāks mēsija no Etiopijs, un tad Etiopijs tika kronēts princis Tafari, kas tika uzskatīts par jauno mēsiju. Un viņa sekotājus, kuri sāka posties uz savu Dzimteni, līdz ar to sāka dēvēt par rastafari...

Vai Latvijā ir daudzi, kas spēlē regeju?

Krūms Zināmākie pašreiz ir Pēči, tagad Radio Rasta, tā ir diezgan veca krievu grupa. Par krievu regeju būtu atsevišķs stāsts, viņiem regeja izpratne ir krietni savādāka, tajā loti akcentētas skumjas. Tagad Latvijā viens no degpunktēm ir *ska*, ir desmitiņi grupu, kas to spēlē. *Ska* saknes rodamas *calipso*, sambā. *Ska* ritms izkrustījās 60to gadu beigās.

Edis Tad kaut kādu ipatnēju apstākļu rezultātā šī mūzika kļuva lēnāka un lēnāka, līdz pārvērtās par *rock steady*, tākai tad nāca regejs un visbeidzot *dub*.

Kāpēc esat ieinteresēti vadīt raidījumu, nevis tajā laikā darīt ko citu?

Edis Tas ir sirdsbalss aicinājums. Tā ir pieredzes paplašināšana kolektīvā mūzikas baudišanā. Tas ir mūsu volntārais ieguldījums pilsoniskajā sabiedrībā. Tā ir darbība, kas ir ārpus politiskajām, ekonomiskajām interesēm un ģimenes institūcijas. Tu jūti, ka sabiedrībai kaut kā pietrūkst, un

pārejās institūcijas nespēj to nodrošināt. Mums tā ir komunikācija bauda, un arī priecājāmies, ja kādam citam tas patīk.

Andris Krūmiņš

Vai raidījuma laikā saņem daudzas atsauksmes?

Krūms *Feedback* raidījuma laikā tomēr ir baigi mazais.

Edis Varbūt klausītājs raidījuma laikā ieej tādā meditatiivā stāvokli... Atsauksmu nav daudz, bet tās ir kvalitatīvas, esam saņēmuši jau divu *dub* grupu ierakstus, jūtam, ka mūs ir klausījušies un sapratuši, ka esam vienā *karasā*, uz viena vilna.

Tas, kā mēs raidījumā apspriežam, ir vairāk tāda regeja introspekcija – kas notiek šīs mūzikas simboliskajā, smalkajā līmenī. Raidījumā arī mēģinām pievērst uzmanību kādai konkrētai dziesmai, pasakot, ka tājā būtu vērts ieklausīties, iezīmējot arī to – kāpēc.

Paši esat bijuši regeja konkerto vai Jamaikā?

Krūms Ar Jamaiku ir tumša bilde – nevar saprast, vai tie jenki viņu pilnīgi okupejuši, vai ir vēl kāds dzīvs stūrītis palicis...

Edis Inspirācija tomēr nāk no turienes... Regeju Latvijā klausās daudz, *dub* varbūt mazāk, jo tas ir nedaudz radikāls. Reizēm regeja galībā tiek uzrakstīti neapzināti, kā piemēram, Dimitera "Nedzīvojam Āfrikā". Ir arī citi gabali, kuros var sajust regeja impulsus.

Regejs ir atbrīvošanās mūzika – tas aicina tiekties kādreiz sasniegta pilnību un apgaismību savienībā ar Dža, bet ir arī tuvāki mērķi, kaut vai rasisma pārvarēšana. Vismaz juridiski tas ir pārvarēts, un lielā mērā tas ir arī rastafari kustības noplēns. Regejs, protams, kopumā nav tik revolucionārs, lai ar ieročiem rokās mēģinātu vai aicinātu kaut ko gāzt. Taču tas ir revolucionārs citā nozīmē.

Krūms Katru otro pirmdienu ar savu Jamaikas draugu

mūziku esmu regeja pasākumā Depo. Tādu lielāku regeja festivālu šeit nav, ārpus Latvijas esmu apmeklējis gan tāda stila krodziņus, gan *live* uzstāšanās.

Regejam un *dub* nepiemīt tāda ista ekstraversija, tomēr tiem ir savas pozitīvās vibrācijas, kas aizķer. Pirmdienās Dabaskats liek Depo mūziku, un ir labi, ka nāk klāt cilvēki, sakot, ka viņi ir dzirdējuši raidījumu.

Vai Latvijā ir rasisms?

Krūms Protams, bet tas ir latents, tādēļ, ka ilgu laiku nav bijis, pret ko vērsties. Tāds "virtuves rasisms" ir loti izplātīta parādība. Trakākais ir nevis atsevišķi radikāli izlēcieni, bet spiediens ikdienā; sākot ar atskatīšanos uz šo cilvēku, un beidzot ar nevēlēšanos dzīvot blakus kaimiņam – citas rases pārstāvībām.

Edis Pagādām mums ir nacionālboļševiki, ar to Latvijas radikālims aprobežojas. Bet, kad te ieplūdis citu rasi pārstāvji, viņiem līdzi "vilksies" visdažādākās balto naida grupas. Tā ka mūsu raidījumu var uzskatīt arī par sava veida sagatavošanu, lai latvieši būtu lojālāki un atvērtāki pret daudzveidību, citiem un citādo.

Krūms Jo istenībā taču vajag tik maz, lai visiem būtu daudz labāk.

Edis Cilvēka apziņas atbrīvošana ir pēdējais cietoksnis, kas vēl palicis. Ja tas tiks atbrīvots, nebūs arī vajadzīgas ipāšas sociālās izmaiņas, viss notiks, kā tam ir jānotiek.

Vai jūs paši dzīvojat caur sīs mūzikas filosofiju?

Krūms Es – viennozīmīgi.

Edis Droši vien. Šī filosofija jau mūsos bija vēl pirms tam, kad atklājām sev regeju, pirms tam 90tajos vienkārši klausījāmies dažādu *independent* un pankmūziku. Sākotnēji mūsu iedvesmas avoti bija arī Gobziņš un Dzeltenie Pastnieki, raidījums Cassablanca 2000, arī Zvaigznīšu Brīdī bija gana daudz *ska* un regeja.

Vai mūzika, ko spēlējat raidījumā, nāk tieši no Jamaikas?

Krūms Lielākā daļa tiešām nāk no Jamaikas. Tā, ko mēs spēlējam, ir diezgan veca. Lielbritānija varētu būt otrs lielkais regeja radītājs, un spēlējam arī to.

Edis Mēģinām raidījumā parādīt arī regeja attīstību, regeju no dažādām puslodēm, kā dažādas nācijas to izprot, kādas ir regeja interpretācijas. Tas tiešām ir interesanti – kā latvieši izpilda regeju, kā franci, kā dziedāja 70tajos gados un kā tagad.

◀ Nabas lapa

Vai, ziemeļos dzīvojot, mums regejs vispār **aiziet?**

Krūms Aukstums, protams, ir vēl papildus slogans, un tas ir skaids, ka tādā zi-

ņā dzīvojam diezgan briesmīgā vietā.

Edis Krievi saprot, ka saulainais, siltais regejs nevar parvilk, un viņi uztaisa Sibīrijas

jeb "arktisko" regeju, tam ir auksts, depresīvs un smeldzīgs skanējums.

Kad brauksiet uz Jamaiku? **Edis** Mēs jau varam kultivēt

regeju un ar to saistīto domāšanu ari šeit, un uz 60to gadu Jamaiku tāpat aizbraukt nav iespējams.

Krūms Jamaika jau pati at-

brauc uz šejieni, viņa tuvojas. Vispār jābrauc uz Etiopiju, uz senākajiem dievnamiem, pasēdēt, padomāt, pasildīties... **LIE**

Sound Arcade – ceļojums mūzikā

Pārdaugavas psihodēlija

ANDA LASE,
"Universitātes Avīze"

Sond Arcade ir samēra jauna grupa, bet jau paguvusi iegūt pirmās vietas mūzikas festivālos, viņu dziesmas video redzams LNT mūzikas video, viņi ir uzstājušies kai-mīnvalstīs. Grupas Sound Arcade sastāvā ir divi brāļi Abeles, ir skatuves mākslinieks un tēla veidotājs Mārtiņš Āboltiņš, dziedātājs Mārtiņš Ābols. Vienīgais, kas mums neiederas, smaidot saka TURBOLONS III (no SA), ir bundznieks Ēriks Bakšejevs, bet gan jau viņš drīz no-maiņis uzvārdu. "Ār basģītārista uzvārdu Zāle ari viss ir kārtībā. Vēl mums ir nere-gulārā režīma vijolnieks Ingus Kempaus. Mūsu grupu nedaudz apvij mistiskums, bet es to nekādi nevaru konkretizēt, jo tad tas vai-rāk nebūs mistiskums... Mēs visi ari studējam Brahmash garīgajā institūtā." Sarunā ar TURBOLONU III par Sond Arcade mūziku un ari ko citu, kas tobrīd liekas pieminēša-nas vērts un būtisks.

Spēlējam, nedomājot par klausītāju – tāpat kā mākslinieks glezno, nedomājot, vai to kāds sapratis. Uzskatām, ka tas ir vienīgais izpausmes veids, kā-dā mūzikai ir jēga. Mēs netiecamies uz to, lai cilvēki teiktu – jā, jūs esat labākā grupa. Mēs vēlētos, lai cilvēki, noklausoties mūsu koncertu, teiktu – man tas bija piedzīvojums, es devos ceļumā. Tu vairs nepaliec šeit, bet aizceļo līdzi skaņām. Kopumā mums aiziet psihodēlija kā eksperiments.

Protams, katram no grupas ir nedaudz savādāka mūzikas uztvere. Mūzikai jau rada grupa, nevis viens cilvēks. Ja ir gatava dziesma, tas nav viena cilvēka noplēns. Mūzikā ir svarīgs galarezultāts, un nav tik svarīgi, kurš atnāk ar ideju, beigās jau mēs visi kopā veidojam mūzikai. Svarīgi, ka mēs esam draugi un nesatiem-kamies tikai un vienīgi meģinājumos. Citām grupām varbūt ir tā – viņi nevar ciest savu bundzinieku. Mums tā nav, un tad tu ari vari mierīgi pateikt – aizej, pamaini bungām toni.

Kas grupas mūzikā laika gaitā ir mainījies?

Mūzika pamatā paliek tā pati. Mums nav vēlme būt rokmūzikiem, svarīgāka ir mūzika, ko spēlējam. Pirms grupas mēs ar brāli piecus gadus spē-lējām majās paši sev, un tikai tad, kad arī citi teica, ka šī mūzika ir *ok*, izveidojām grupu. Šādai mūzikai jau ir diezgan liela bagāza, un tā nemainās, stīls paliek tas pats. Būtibā tā ir Pārdaugavas psihodēlija. Tā ir ļoti radoša psihodēlija, tajā ir plāsums. Pēdējā laikā diezgan daudz braukāju pa Eiropu, un esmu priečigs par to, ka esmu uzaudzis Pārdaugavā. Dzīvojam preti Ojāra Vācieša mājai... Domāju, ka arī viņam idejas radās no Pārdaugavas.

Bet vispār, nesen lasiju Jungs, un viņa vārdi bija, ka viena no mūzikākajām lietām ir lūgt māksliniekam stāstīt par savu darbu, jo viņš visbiežāk sastāsta tādas mūzikas... Mūziku skaidrot ir gandrīz tas pats, kā skaidrot dzejoli. Nav jāskaidro, ir jābauda!

Ieguvām ari pāris atzinības vērtas nominācijas va-saras festivālos. Svarīga ir sajūta, ka paši varam kaut ko paveikt. Viena gada laikā mēs no pilnīgi nezināma statusa vienā festivalā ie-gūstam titulu kā labakie ģī-tāristi, pēc tam jau aizejam uz radio un iedodam savu disku – un viņi pasaka, labi, mēs to laidīsim ēterā! Tu to novērtē kā vērtību sev, nevis uzskati, ka tas ir tas, pēc kā tu biji tiecīs. Grupai jau nav jātiecas pēc balvām. Festivālos mēs spēlējam tāpēc, ka tā ir iespēja spēlēt, nevis tādēl, lai iegūtu kādu nomināciju. Mums savulaik tā bija iespēja kā nezināmai grupai spēlēt lie-lākai auditorijai un parādīt mū-su mūzikai tālāk. Protams, tad jau publicitāti iegūt bija vieglāk. Bet sacensība nav mūzikas, tas ir sporta uzdevums.

Popmūzikas uzdevums ir klūt populārai, bet mēs šādu mūzikai nespēlējam. Popmūzi-ka nepiedāvā garīgu ceļojumu. **Vai ir kādas autoritātes mūzikā, orientieris?**

Amerikā ir tādas grupas Tool, Perfect Circle, tās šobrīd ir grupas, uz kuru koncertiem mēs Eiropā braucam, lai baudītu to, kas ir rokmūzikas ideāls. Vēl pirms gadiem tāds ideāls bija Smashing

Pumpkins – tā ir tāda mūzika, ko tu klausies, un tev neko vairāk nevajag.

Mūzika ir pilnīgi atšķirīgs mākslas veids, ko tu vari bau-dīt atsevišķi, un tam nevajag videoklipu. Ja cilvēks mūziku radījis speciāli ar domu, kā ie-karot klausītāju simptājas, tad jau tur ir tikai tas cilvēciskais iekšā... Bet mūzikai nepieciešams pārcilvēciskais, kaut kas vairāk, nekā tu vari apzināties. Mūziku, kas radīta, lai iepatiktos masām, var pazīt, tā ir virspusēja, kairina zemākajā lime-nī. Ar tādu ir pilns mūzikas tīgus, un bērnam, kas aug tagad, ir ļoti grūti saprast mūzikas patiesāko būtību, kāda bija kādu laiku atpakaļ. Piemēram, viņam būs grūti saprast etnisko mūziku, jo viņš aug ar kaut ko citu.

Koncerta laikā tu vispār neko nezini, tu spēle gitaru, un ir tā enerģijas apmaiņa. Ir bijuši arī slīkti koncerti, tad jūties iztukšots. Kad ir labs koncerts, tad trīs dienas staigā kā uzlādēts...

Enerģijas apmaiņa pastāv, to var sajust. Labi mūzikai to zi-na. Kad reiz skatījos kanālu Mezzo par garīgo mūziku, un tur bija *bhadžan* dziedājumi, un cilvēks šajā mūzikā iežimēja tās pacēlumu ar roku žes-tiem. Likās, ka tas ir perfekts veids, kā baudīt – viņš saņem un arī dod atpakaļ to pašu. Tie, kas ir "mūzikā iekšā", izjut katru skanu, tie, kas ienāk no ma-las paklausīties, to nesajūt.

Mūsu mūzika nav domāta milzīgam klausītāju lokam, tā ir patiesa un domāta cilvēkiem, kas to izjūt. Ir patīkami, ka ir cilvēki, kas saprot, ko mēs darām, un novērtē to. Tas ir ļoti svarīgi.

Mūzika, ko spēlējat, ir ari jūsu dzīvesveids?

Jā, tas mums nav tā – starp citu. Ja kaut ko grib darīt pamatīgi, tad tam jāat-dod visu sevi. Jāievēlk klausītājs savas mūzikas baudī-šanā iekšā. Mūzikā ļoti svarīgs ir ceļojums. Nevienna dziesma, kas skan pa radio, nav daudz garāka par 3 mi-nūtēm. Mūsu dziesmas ir ap piecām minūtēm garas. Koncertā, kad spēlējam im-provizācijas, tās aiziet uz kā-dām 15 minūtēm.

Vai jūsu mūzika pielauj improvizācijas iespējās?

Mēs vienreiz aizbraucām

uz koncertu Lietuvā, un mums nebija līdzi ne dziedā-tāja, ne basgitarista, un mēs nospēlējām veselu improvizē-tu koncertu. Mēs vēl sarunā-jām ar citas grupas basgitaristi, kurās vietās viņam jāspēlē harmonijas; viņš neko tādu nebija darījis. Pēc kon-certa bija ļoti labas atsauk-smes, nāca kālat cilvēki un tei-ca, superīga mūzika, kur var dabūt jūsējos diskus? Atbildē-jām, lai viņi baudīja mirklī, kurā tagad atrodas! Tas bija ļoti patīkami, kad sapratām, jā, mēs to varam izdarīt! Pēc tā

nevis kādam, kas ir pieaici-nāts no malas. Pašlaik šis vi-deoklipi iet pa LNT video, droši vien, ka ne pārāk bieži, jo viņš ir pietiekami šizofrē-nisks. Tā ir postmoderna spēle ar sirreālām vīzijām.

Kādas grupas jums pašiem ir interesanti klau-sīties?

Tā ir Jumprava, viņu vi-dus periodā ir tāda mūzika, kas ir tik eksperimentāla, ka rodas jautājums, vai tas tik tiešām ir sacerēts Latvijā? Pie-vedēja Piedzīvojumi, vi-ņu pēdējais albums.

Nākamgad vajadzētu doties uz Kinu...

laika mēs ari liekam koncertā improvizāciju iekšā.

Pieminēšanas vērts ari ir mūsu skatuves mākslinieks Boļa jeb Mārtiņš Āboltiņš. Mēs uz skatuves neār-dāmies, kā piemēram, *nu metal* grupas, bet kaut kāds skatuves tēls ir vajadzīgs, nevar uzķapt uz skatuves tāds pats, kā ej pa ielu. Jeb-kurš rituāls atšķiras no ik-dienas. Tāpēc uz skatuves mums piepalīdz Boļa ar sa-viem mākslinieciskajiem iz-teiksmes līdzekļiem, ar per-formancēm. Vienreiz viņš uz skatuves gleznoja, un beigās gleznu atdeva to skatītajiem. Viņš teica, ka to zimējot, viņš ir atjēdzies tikai pie pē-dējas dziesmas, bet viņš nav gleznotājs. Tā ir viena no vi-nā neapzinātās šizofrēnijas izpausmēm. Kad spēlējam, viņš papildina mūsu skatu-ves tēlu. Ir patīkami atšķiries, ja uz skatuves spēlē vairākas grupas, un tu esi savādāks. Kopā ar viņu ari izveidojām videoklipu savai dziesmai, viņš ari nodarbojas ar videomākslu, ir opera-tors. Uzskatām, ka video-klips ir jāveido grupai pašai,

Es gribētu, lai mūsu mūzi-ka būtu tāda, kas neskan pa radio un nenoveco. Neviens jau būtibā neatceras Britnija Spīrsas vai Linkin Park vecās dziesmas, viņas vienkārši vairs nav modernas. Laba mū-zika paliek ārpus laika, viņai nav svarīgi, kad tā ir sarakstīta. Protams, arī modei pakal-skriet var profesionāli, un daži to ari prot darīt. Ir diskī, ko es-mu klausījies 5000 reižu, un, to uzliekot, varu baudīt atkal par jaunu – kā Smashing Pumpkins. Bet neviens tagad neliks Britnijas otro albumu...

Vai vari nosaukt vietu, kur vēlētos doties?

Uz Amsterdamu. Nākam-vasar vajadzētu vēl doties uz Kinu. Jābrauc uz tādu vietu, kas vēl nav tik ļoti civilizēta un urbanizēta, kur cilvēks var sa-just austrumu dzīlumu. Man ir liela vēlme apgūt ķiniešu stigu instrumentu, bet es gan nezi-nu, kā to sauc, bet katrai reizi, kad es to dzirdu, domāju – jā, tas ir ideālais instruments.

Tas būtu neaizmirstams piedzīvojums. Kina ir valsts ar ļoti plašām iespējām. Tur gū-to siespaidus mēs vēlāk varētu izmantot mūzikā. **LIE**

NEW

Financing available

Full-time **MBA**

INFORMATION EVENINGS at

RTU Riga Business School

Every Wednesday, Skolas iela 11

The **RBS MBA** prepares managers of today and tomorrow. More than 70% of **RBS** students and graduates hold positions of leadership in Latvia and abroad.

We invite the ambitious and motivated to information evenings every Wednesday at 16:30 at **RBS** to learn about our new, internationally oriented **MBA** program.

Over the course of 12 years, in collaboration with **University at Buffalo** (USA) and the **University of Ottawa** (Canada), **RBS** has given nearly 400 leaders the tools needed for business and personal success.

Strategic Partners:

University at Buffalo
The State University of New York

RBS Student Information Center
Skolas Street 11, Riga LV-1010
Phone: 7217921
<http://www.rbi.lv>

TURPINI IESĀKTO

MAĢISTRA GRĀDS NAV GREZNĪBA,
TIKAI IKDIENAS NEPIECIEŠAMĪBA.

TURKLĀT TEV IR IESPĒJAMS KĻŪT PAR MAĢISTRU
PAVISAM CITĀ NOZARĒ.

PAŅEM AUGSTĀKO

VISS PAR AUGSTĀKĀ LIĒMĀ STUDIJĀM
LATVIJAS UNIVERSITĀTĒ
www.lu.lv/gribustudet
703 4444

NABA FM 96.2

PAGRIEZ PASAULI!

96.2 FM

Gāzētāji:

- 10.00 Skolotā piebrauza
- 21.00 Eriņščikas (člāki)
- 21.00 Nacionālais (mūzikas, viesmīles, eksperimenti)
- 21.00 Progresa (mūzikas, eksperimenti)
- 21.00 Nacionālais (mūzikas, viesmīles)
- 24.00 Naktis sercens

Spēkā:

- 21.00 Nacionālais (mūzikas, viesmīles, viesi)
- 23.00 Pielikāti (mūzikas, mūzikas)
- 23.00 Radio 96.2 Rīga
- 23.00 Sercens (mūzikas, viesmīles)

Dienas:

- 21.00 Nacionālais (mūzikas, viesmīles, viesi)
- 23.00 Pielikāti (mūzikas, mūzikas)
- 23.00 Radio 96.2 Rīga
- 23.00 Sercens (mūzikas, viesmīles)

Rezultāti:

- 21.00 Nacionālais (mūzikas, viesmīles)
- 23.00 Nacionālais (mūzikas, viesi, viesmīles, viesi)
- 23.00 Nacionālais (mūzikas, viesi, viesi)
- 23.00 Naktis sercens

www.radionaba.lv

**UNIVERSITĀTES
RADIO**

Konkurss

**Latvijas Universitātes
Studentu padome
Izsludina:**

**Konkursu par LU dienesta
viesnīcu nosaukumiem!**

Lidz šim brīdī Latvijas Universitātes dienesta viesnīcas (DV) tika sauktas tās ielas vārdā, kurā tās atradās.

Piemēram:
LU DV Bullu ielā 5,
LU DV Tālivalža ielā 1b.
Dažreiz mēli var izmežgīt...

Tādēļ LUSP izsludina šo konkursu, lai turpmāk studenti pilnīgi oficiāli savas DV varētu saukt sev tuvākos vārdos, piem., Tālivaldis, Bullu Pils utt.

Visveiksmīgākā un visinteresantākā nosaukuma autoram (no katras LU DV) balva garantēta!

Rezultātu paziņošana un autoru apbalvošana notiks LUSP sporta spēlēs 15. – 16. maijā.

Savus variantus jūs varat iesniegt:

- ♣ Savās DV Studentu pašpārvaldēs,
- ♣ LUSP – Raiņa bulvāri 19 – 126,
- ♣ Vai sūtīt uz e-mailu – kojas.lu@inbox.lv

Sīkāku informāciju par LUSP un tās aktivitātēm jūs varat meklēt LUSP mājas lapā – www.lusp.lv

Pēdējais nosaukumu iesniegšanas vai iesūtīšanas datums – 9. maijs
Vēlam veiksmi un radošu garu!!!